

REBELLI

RØD UNGDOMS avis

Nr. 3-1994

15,- kr.

Intervju med Rød Ungdoms leder side 4-5

Frigjøringskamp i Vest-Sahara 18-19

REBELL

SI NEI

Veldig mange synes at EU-spørsmålet er vanskelig, og klarer ikke å bestemme seg for hva de skal stemme. Og spørsmålet om Norge skal bli med i EU eller ikke, er ikke noe enkelt spørsmål. Årsaken er først og fremst at det er en viktig avgjørelse. Vi skal bestemme om vi synes det er noen vits i at Norge består som et selvstendig land eller ikke.

Det betyr ikke at det er helt umulig å forstå hva EU gjør og hvorfor. Men noen prøver å framstille det som utrolig komplisert, noe vanlige mennesker aldri kan forstå. Overlat det til landsmoderen Gro og alle statsrådene hennes. Ikke engang Anne Enger Lahnstein, leder for Norges nest største parti er klok nok til å skjønne seg på EU.

Og hvorfor blir det framstilt sånn? Jo, fordi EU ikke er bra for vanlige folk. Og de som har fordel av et norsk EU-medlemskap synes det er like greit at vanlige mennesker tror at de ikke kommer til å skjønne noe av EU uansett. For hvis de hadde prøvd å forstå, kunne de jo ha skjønnet hvor mye verre de kommer til å få det i EU. Og da ville selvsagt de aller fleste stemt nei.

For det finnes tusen gode grunner til å stemme nei. Det er mye lettere å finne saklige, gode grunner til å stemme nei enn til å si ja. Det er derfor ja-sida må ty til floskler uten begrunnelse som de gjentar så mange ganger at de blir akseptert som sannheter. De har ikke mange nok gode argumenter.

Det hittil siste innspillet for å få vanlige mennesker til å bli usikre på seg sjøl og sine egne standpunkter i EU-kampen kom på TV2 og var myntet på damer. Den konkluderte med at damer var dummere enn menn, og at deres nei til EU ikke var godt nok. Dette er et skittent knep. Det at norske kvinner under tretti år sier nei til EU er ikke rart i det hele tatt.

I EU er arbeidsledigheten blant kvinner mye høyere enn i Norge. Og i forhold til Norge har EU en dårlig kvinnepolitikk. Mange kvinner har ikke så mye faktakunnskap om disse spørsmåla. Men de har det de kaller ryggsmargsrefleks mot EU, som egentlig er politiske meninger. Kanskje er de mot å flytte makt lenger unna vanlige folk. Kanskje er de mot EU-byråkratiet. Kanskje mener de at en bedre miljøpolitikk, full sysselsetning og å fjerne de enorme forskjellene mellom Nord og Sør er viktigere enn størst mulig økonomisk vekst.

I alle fall mener de at EU har helt andre mål enn dem sjøl. Og det er riktig. Ingen norske politikere kan forandre på det. Derfor er det viktig at man har tillit til sine egne meninger. Tro på deg sjøl og overbevis andre. Bare på den måten kan vi vinne. Sånn at våre mål i det minste har en sjanse.

REBELL

Ansvarlig Utgiver: Jo Ryste
Ansvarlig redaktør: Roger Emanuel Bell
Redaksjon dette nummer: Kaia Storvik Hanssen, Ola Smith-Simonsen, Tor Friestad, Karl Refstad
Sats: Redaksjonen **Lay-Out og omberekk:** Rebell-artDesign **Repro og Trykk:** A.S/K.S Duplotrykk.
Adresse: Rebell, Gøteborggata 8, 0566 Oslo (tlf: 22 37 73 50). **Abonnement:** 75,- pr. 6 nummer. Signerte artikler står for forfatters eget syn, og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms. Ettertrykk tillatt

EU, demokratiets fyrtårn!

Rebell har fulgt den sikkerhetspolitiske debatten nøye, og vil gjerne få være med på å rydde opp i endel misforståelser.

For det er ikke så greit å være Torbjørn Jagland og Landsmoder Gro Harlem Brundtland i EU-debatten, når alle andre driver med fusk, svartmaling og skremselspropaganda. Og særlig mener vi dette har vært et stort problem i den sikkerhetspolitiske debatten.

Først måte Gro rykke ut å forklare alle som ikke skjønnte det, at når forsvarsminister Kosmo utalte seg om mulighetene for militære operasjoner fra EU utenfor EUs område uten mandat fra FN, så dreide dette seg selvsagt bare om fredsbevarende operasjoner. At Senterpartiet trakk fram direkte sitater og brukte dem i debatten på denne måten har gått dypt inn på Gro. Gro som må forklare tålmodig hva Kosmo egentlig sa. For å få en god og sakelig debatt framover, ber vi Nei-siden legge seg av med denne lumske sitatbruken.

Men selv om NEI-siden fikk seg en kraftig refs av Gro så har de ikke gitt seg, de har derimot fortsatt den sikkerhetspolitiske debatten ved å uttale at Vestunionen kan rykke inn i andre land for å forsvare sine egne interesser.

Heldigvis har Jagland tatt ansvar for å rydde opp i dette: "...Senterpartiet snur jo alt på hodet når det framstilles som de vest-europeiske demokratiene

skulle ha aggressive hensikter overfor land i den tredje verden. en slik framstilling faller på sin egen urimlighet og er bare forsøk på å bevisst forvirre folk, fordi Senterpartiet har store problemer med å forklare sine egne sikkerhetspolitikk i forhold til NATO, Vestunionen og EU...."

Dessuten er det sånn at: "...en slik analyse av (at EU skulle ha aggressive intensjoner i sikkerhetspolitikken. Forf. anm.) har bare AKP (m-l) stått for.." (og de er jo GÆRNE kommunister.

Men jagland ga seg heldigvis ikke der, han har vilig forklart alle de som som trenger litt grunnleggende innføring i historie at etter hans syn så har EU "...vært fyrtårn for demokrati over hele verden i etterkrigstida. Når historien skal skrives vil den handle mye mer om støtte til frigjøringsbevegelser, dissenterne, forfulgte forfattere og humanitære aksjoner, enn om intervensjoner i den tredje verden."

Nemlig. For på 50-tallet støttet britene folk i Kenya, mens Frankrike støtte folk i Vietnam. For ikke å forlemme hvor mye støtte Belgia ga til Kongo, Storbritannia til Rhodesia og Frankrike til Algerie. Også våger Nei-siden å insinuere at EU-landa kunne ha aggressive hensikter overfor land i den tredje verden.

Nei nå ber vi om en litt mer skalig debatt framover!!!

Festning Europa?

I Europa i disse dager utvikles en stadig mer human og vennligsinna politikk overfor folk fra den tredje verden. Rebell har kikket litt nærmere på endel av tiltakene som er på planleggingstadiet, eller allerede er satt i gang, for å ønske forfulgte og undertrykte velkomne til Europa.

Sveits går i denne sammenheng foran med et forøk på en ny og ganske unik fremmedlovgivning. 18.mars i år vedtok den sveitsiske nasjonalforsamlinga noe de kaller "compulsory measures against foreigners". De nye reglene gir hjemmel for å internere utlendinger, eldre enn 15 år, i inntil ett år selvom de ikke har blitt funnet skyldig i noen forbrytelse. En slik internering kan beordres av politiet, med begrunnelsen at de forbereder en utvisning av personen.

Årsaker som kan føre til utvisning kan f.eks være usikkerhet rundt personens

identitet, at personen har beveget seg utenfor det territoriet hvor hun eller han har lov til å oppholde seg, at en asylsøker søker om asyl etter å ha blitt utvist fra landet, eller at han eller hun er blitt funnet skyldig i en forbrytelse. Politiet kan også nekte en innvandrer uten oppholdstillatelse å bevege seg inn eller ut av et bestemt område, hvis han eller hun "disturbs or endangers public security and order". Et brudd på en slik bestemmelse kan medføre ett år i fengsel.

I tillegg til dette gir den nye loven hjemmel for å kroppsvisitere innvandrere mens en utvisningssak pågår. Politiet kan også foreta en husransakelse uten tillatelse fra en dommer hvis de mistenker at en innvandrer uten oppholdstillatelse gjemmer seg der.

Sveitsiske kantonene som bygger interneringsleire for utlendinger vil få kostnadene sine refundert av den sveitsiske regjeringa !!

Men heldigvis finnes det mange ålreite og flinke folk i Sveits også, som har jobba mot denne nye loven. De har jobba for en folkeavstemning om saken. I Sveits er det nemlig sånn at enhver lov vedtatt av nasjonalforsamlinga må ut på folkeavstemning hvis minimum 50.000 stemmeberettigede krever det. Og "The Committee

against compulsory measures in foreign law" har jobba bra og klarte faktisk å samle nok underskrifter før 4.juli da loven skulle tre i kraft. Nå gjenstår det bare at regjeringa setter ned en dato for folkeavstemninga.

Har du ikke hørt om denne saken før? Eller at Spania som EUs portvakt mot sør nå har visumkrav for alle innvandrere fra Nord-Afrika. Innvandrere blir smugla illegalt i små tettpakka båter gjennom Gibraltar stredet av mafiaen, som tjener seg søkkrike på den nye lovgivinga. Siden 1988 har tusenvis av mennesker druknet under denne farefulle ferden.

For å "verne om rikets sikkerhet" har regjeringa i Frankrike vedtatt at innbyggere fra 14 land i verden må søke om visum hvis de ønsker å reise utenlands. Landene det er snakk om er: Afghanistan, Armenia, Azerbaijan, Nord Korea, Georgia, Irak, Iran, Jordan, Libya, Syria, Sudan, Yemen og Palestina. I disse landene er det nemlig så mange terrorister at innvandrere fra disse landene bør holdes under oppsikt. Man veit aldri hva slags skumle ting Hassan kan finne på når han er på besøk hjemme i Jordan!!!

Europa utvikler seg til en festning stengt for folk fra den tredje verden. I land etter land stenges grensene for asylsøkerer og flyktninger og mørk-

huda innvandrere likestilles med terrorister. Politi og kontrollapparat får stadig utvida fullmakter. Planlegginga foregår for en stor grad i hemmelige grupper både i nasjonalstatene og i EU. De arbeider utenfor parlamentarisk kontroll (I den grad en kan snakke om parlamentarisk kontroll i EU systemet).

Hemmeligholdelsen av disse sakene er et problem for folk som slåss mot rasisme og diskriminering. For at vi skal kunne slåss mot denne formen for rasisme, må vi vite hva som skjer. Heldigvis er det noen som jobber mye med disse spørsmålene og som klarer å få tak i informasjon.

Plattform Fortress Europe er et internasjonalt nettverk av folk som er oppatt av den sikkerhetspolitiske utviklinga i Europa. Her ser de på lovgivinga i de enkelte landa, politisamarbeid, samarbeidet mellom EU-landa, asyl- og innvandringspolitikk osv. med utgangspunkt i hva bestem-

melsene får å si for vanlige folk. PFE gir ut en slags informasjonsavis (Circular Letter) 10 ganger i året. Disse inneholder utvalgte nyheter fra forskjellige land, kommentarer og forskjellig informasjon. Avisa anbefales på det sterkeste for folk som ønsker å holde seg informert om den sikkerhetspolitiske utviklinga i Europa. Avisa kan bestilles fra Nicholas Busch, Blomstervägen 7, S-791, 33 Falun, Sweden.

Men det skjer mye interessant innfor EU også. Har du hørt om Dublin-konvensjonen, Grensepasseringskonvensjonen, Europol, TREVI-samarbeidet, Schengenavtalen, men husker ikke helt hva som var hva eller hva det egentlig handla om? Blir du i tvil når Jagland sier at Vestunionen slett ikke kan rykke inn i land utenfor EU-området, eller at EUs asylkonvensjoner er til for å sikre asylsøkeres rettigheter? I Rød Ungdom blir vi det, derfor har vi satt oss ned å skrevet et hefte som handler om EUs politisamarbeid, flyktningpolitikk og planer om felles militære. Heftet er rykende ferskt, og anbefales til alle som ønsker å få vite mer enn det Jahn Otto Johansen presenterer på Dagsrevyen.

Italias regjering- Et rottereir av fascister og kriminelle

For første gang på lenge sitter det erklærte fascister i en Europeisk regjering. I Berlusconi og Forza Italias regjering sitter det flere medlemmer av den "Nasjonale Alliansen", det tidligere fascistpartiet MSI.

Men det virker ikke som om omverdenen bekymrer seg det aller minste. Det gikk to år fra Hitler kom i regjering i Tyskland til nazistene hadde fullstendig kontroll i hele landet. Allikevel synes norske politikere det er helt i orden å invitere italienske fascister til å diskutere vårt forsvarspolitiska samarbeid med resten av Europa. De italienske fascistene har plutselig blitt "gode demokrater" som deltar i regjeringen til et land med lange demokratiske tradisjoner (Det er tross alt Europa vi snakker om).

Denne beskrivelsen befinner seg så langt unna sannheten som overhodet mulig. Undersøkelser utført av ukes-avisa Avvenimenti og Liberazione har gjort, viser at det finnes bindeledd mellom regjeringstjenestemenn og såvel fascisme som terrorisme.

Berlusconi utnevnte juristen Antonio Martino til utenriksminister. Han har blant annet studert ved Chicago-universitetet, en kjent høyborg for knallhard liberalistisk politikk. Martino har også vært medlem av en eksklusiv klubb for ultraliberale økonomer. Under en husransakelse i mars 1981 hos P2-sjefen Licio Gellis fant man de et brev der Martino ba om å få bli opptatt i den eksklusive klubben.

Vincenzo Trantino (MSI) og Franco Rocchetta (lega Nord) ble stasekretærer i utenriksdepartementet. Sizilianeren Trantino er jurist og har blant annet forsvart mafiabossen Nitto Santapaolo og Michele Greco, mafians "pave". Rocchetta er en gammel aktivist på ytre høyrefløy. Han ble blant annet invitert på en studiereise til Hellas under militærdiktaturet der. Blant reisekommeratene hans var blant annet ytre høyre-terroristene Mario Melino og Stefano delle Chiaie.

Til forsvarsminister utpekte Berlusconi advokaten Cesare Previti, en nær fortrolig av presidenten som helt siden begynnelsen av 70-tallet har jobba med å bygge opp Berlusconi bedrift Fininvest. Previti vet ingenting om militært forsvar. Men han har i alle fall skaffa seg en visestatssekretær som forstår seg på våpen; Guido Lo Porto (MSI) ble den 24. oktober 1969 arrestert sammen

med noen "kamerater" etter en skuddveksling. I bilen til Lo Porto og hans medsamsvorne fant politiet en større mengde våpen. Lo Porto ble dømt til en 16 måneders lang fengselsstraff for dette forholdet.

En av passasjerene var en viss Concutelli. Han var høyre-terrorist og sju år seinere skjøt han ned og drepte dommeren Occorsio. Occorsio hadde i 1973 dømt 30 medlemmer fra den fascistiske terrororganisasjonen Ordine Nuovo til fengselsstraff for en mengde kriminelle forhold.

Innenriksminister Giancarlo Pagliarini (Lega Nord) viseminister heter Ilario Floresta. Politiet har etterforsket en mistanke om at Mafiaen hjalp med å vinne et direktemandat i Giarre på Sicilia.

Statssekretærene til innenriksminister Marino som blant annet er ansvarlig for politiet heter Domenic Lo Jucco og Maurizio Gaspari. Lo Jucco har arbeidet for et datterselskap til Fininvest. Gaspari er en kjent fascist som spesielt har markert seg som rasist i "Foreningen mot illegal innvandring". På et møte i Verano i 1991 hyllet han de fascistiske "martyrene" som falt under marsjen mot Rom i 1922 som førte til det fascistiske maktovertagelsen. Gaspari stod også fram på et møte i Roma 24. mai 1994. Der krevde han at de som kjempet for

Salo-republikken skulle bevilges pensjoner. (Salo republikken ble oppretta av Mussolini og hjalp blant annet tyske nazister med å deportere jøder til konsentrasjonsleire.)

Som statssekretær har Berlusconi utnevnt Gianni Letta, tidligere visepre-

sident for Fininvest comunicazione. Han er mistenkt for å ha gitt bestikelser i forbindelse med fordeling av av TV-frekvenser til Fininvestkonsernet.

KILDE: KPML(R) SIN AVIS PROLETAREN 1-7 SEPTEMBER 1994.

Berlusconi er den som har gjort mest for å legitimere fascister etter 2. vk.

Jorunn er 21 år og nyvalgt leder i Rød Ungdom. Det betyr at hun i de to åra som kommer skal bruke størsteparten av livet sitt til å sloss for sosialisme i Norge.

Hvem velger å bruke livet sitt på sånt, og hvorfor?

- Det er vanskelig å svare på. Jeg kan selvsagt si at det ikke er noe jeg har valgt sjøl, at det bare skjedde, men det blir litt for dumt. For selvsagt har jeg valgt å si ja.

Den viktigste grunnen til det, er at jeg mener RU er en viktig organisasjon, med store oppgaver foran seg. Og at jeg veit at jeg kan gjøre en god jobb. Dessuten har jeg mange gode tanker om hva vi bør gjøre i Rød Ungdom, og hvordan RU bør ledes. Men det betyr ikke at alt kommer til å bli lett. Jeg ser på dette som en av de største utfordringene jeg noensinne kommer til å få.

Men jeg sa absolutt ikke ja til å være leder i RU fordi jeg ser på det som et lurrt trinn på en karrierestige der det øverste trinnet er stortingsrepresentant eller superbyråkrat, understreker Jorunn. Hun har ingenting til overs for fremadstormende unge kvinner og menn som utelukkende engasjerer seg i plitikk for å mele sin egen kake.

Hva ser du på som viktigst for RU

i tida som kommer?

Det viktigste for RU i tida som kommer er kampen mot EU. Det er også det vi valgte som hovedprioritering på landsmøtet vårt. Årsaken er at et norsk ja til EU vil være et tilbakeslag for alle de dagskampene RU driver. EU fremmer rasisme, gir kvinner et enda dårligere utgangspunkt enn de har i dag, og det svekker kampen for faglige rettigheter. Spørsmålet om EU er også et spørsmål om hvorvidt vi ønsker å styrke imperialismen og svekke den tredje verdens posisjon enda mer enn i dag. Alt dette betyr også at EU svekker kampen for sosialisme.

EU er bare bra for storborgerskapet i de rikeste vest-europeiske landa. Det er verken bra for folk i Norge, EU eller resten av verden.

Europabevegelse har laget en T-skjorte der det står at jenter som sier nei ikke veit hva dem går glipp av. Min mening er at jenter som sier nei veit hva dem slipper! Alle må sette sine egne grenser.

Nei-sida blir ofte beskyldt for å svartmale EU. Er EU virkelig så ille som vi sier?

Nesten hver gang jeg får vite noe om EU blir jeg mer imot. Mine grunner til å stemme nei, er ikke bare bra som helhet. Hver for seg er hver enkelt grunn god nok til å stemme nei 28. november. Et eksempel på dette er tollmurene som EU setter opp mot tredje verden. Selv om resten av politikken til EU hadde vært bedre, hadde akkurat den saken vært en god nok grunn til å holde seg utafør.

Intervju med Rød Ungdoms nye leder:

«Nei til de

Jeg tror det er viktig at hver enkelt ser på seg sjøl, og skjønner at akkurat det de mener er viktig. Vi må ikke la ja-sida lure oss til å tro at EU er så vanskelig at det er forbeholdt Gro og politikervennene hennes å mene noe om det. Alle må engasjere seg i EU-kampen og tørre å si det de mener. Den eneste måten nei-sida kan vinne på, er gjennom et bredt samarbeid der masse vanlige folk diskuterer på skole og jobb og fest og...

Jorunn kan snakke og snakke og snakke dersom hun får lov. Men et lederintervju bør helst inneholde litt mer enn et politisk tema. Rød Ungdom vokser veldig fort for tida. **Hvordan skal du som leder takle at RU etterhvert blir en større organisasjon?**

For det første er det viktig at det ikke er jeg som leder, men vi som ledelse som skal møte utfordringer sammen. Hvis jeg hadde hatt ansvaret aleine kunne jeg selvsagt ikke gjort noen god jobb.

Det at Rød Ungdom vokser så fort og mye for tida er selvsagt spennende og flott, men det er også vanskelig. Når vi får så mye nye folk blir vi nødt til å jobbe mye med skoleing og organisering innad i organisasjonen. Samtidig kan vi ikke kutte ut frontarbeidet vårt, fordi vi gjør en livsviktig innsats i mange andre organisasjoner, f.eks UMEU. Løsningen blir at mange jobber begge steder. Det er helt ypperlig at medlemmene i RU driver med forskjellige ting, men noen jobber nok mer enn de har godt av. (Det gjør Jorunn også. red.kom.)

Viktige spørsmål i Rød Ungdom i dag som vi diskuterer hele tida, er hvordan vi kan gjøre vår egen og andre organisasjoner mest mulig slagkraftige samtidig som de er alreite å jobbe i.

Du er jente. Hva har det å si for lederstilen din?

Jeg mener sjøl at jeg har en lederstil som er typisk "jentete". Den går ut på å gi folk oppgaver de kan takle og vokse på samtidig som de tilfører RU noe. På den måten kan folk jobbe uten å bli utslitt. En oppgave du ikke takler, tar mye mer på kreftene enn en oppgave som krever større innsats som du klarer helt fint. Det å ta omsorg for andre selv om det gjør en del jobbing mye mer komplisert er en jenteegenskap jeg ser på som veldig positiv. Dessuten er jeg veldig åpen for kritikk, og tror at Rød Ungdom kan vokse på problemene sine.

Men er ikke dette mer din individuelle lederstil enn en jentestil?

Generelt mener jeg måten gutter og jenter leder på er forskjellig. Det gjelder selvsagt også for meg. Noen velger å kalle det for personlige variasjoner, men det blir feil. Gutter og jenter legger vekt på forskjellige ting. Jeg mener at jenter har en mer kollektiv lederstil, mens gutter har lett for å tenke mer individualistisk. Jeg tror dette er noe som ligger i underbevisstheden, noe vi ikke velger. Men de er selvsagt store individuelle forskjeller, alle gutter leder ikke på en måte, mens jenter leder på en annen. Og en del jenter adopterer menns lederstil, uten at de i mine øyne blir bedre ledere av det.

Et problem jeg vil få som leder er selvsagt at jeg er jente i et samfunn der menns tanker er de ledende tankene. Men det gir også noen fordeler. Fordi det ikke er så mange kvinnelige ledere, synes de bedre i landskapet.

Du begynte jo ikke akkurat som leder i Rød Ungdom. Kan vi få et historisk perspektiv?

Jeg ble medlem av RU da jeg var 12 år. Det ville være løgn å si at jeg hadde satt meg veldig godt inn i politikken til RU, men jeg var enig i grunntankene som jeg formulerte til "rettferdighet for alle" og "Nei til de rike". I ettertid synes jeg ikke det var noe dårlig sammenfatning av kommunismen. Det var selvsagt veldig tidlig å ta et så bestemt politisk standpunkt, og jeg vil anbefale de fleste og vente et år eller to len-

ger enn det jeg gjorde. Men jeg synes ikke jeg har tatt skade av det. Opp igjennom tida har jeg tatt mange politiske valg i den ene eller andre retninga. Men grunntanken om rettferdighet er fremdeles det som får meg til å sloss for kommunisme.

Men dersom du blei med når du var 12, har ikke hele livet ditt bestått av politikk?

Nei, jeg synes ikke det. RU har absolutt ikke vært alt for meg. Jeg har alltid prioritert å andre ting som er viktige for meg. Min store pasjon er fotball. Det blei riktignok ikke tid til å spille på et vanlig lag lenger da jeg fikk flere verv, men nå har jeg mitt eget fotballag sammen med vennene mine. Det heter BOM (Borgerskapets onde mareritt) og vi trefes en gang i uka og koser oss.

Da jeg gikk på ungdomsskolen var jeg mye mindre aktiv enn det ungdomsskole-elevene i RU er i dag. Før jeg begynte på gymnaset gjorde jeg nokså lite. Det blei nok et og annet møte, men hytteturer, leire og aksjoner tok adskillig mer tid. Og det var jo ikke akkurat kjedelig. På gymnaset jobba jeg mer med NGS (Norges Gymnasiastsamband) enn med RU. Skolepolitikk er min store hjertesak. Jeg skjønner ikke hvorfor ikke flere er interessert i det!

Jorunn stråler når hun får snakke om sine hjertesaker. Ettersom EU er hovedprioritering, bryter vi fort inn:

rike»

Hva betyr det for RU at medlemmene jobber i andre organisasjoner?

Det er veldig viktig. For de første er ikke alltid RU det mest effektive redskapet for å vinne en kamp. Ofte må man være flere, nå breiere ut til folk. På den måten når også RU ut til folk i andre miljøer med politikken vår, og det er selvsagt viktig.

Men det er ikke bare for Rød Ungdom og sosialismens skyld at det er bra at våre medlemmer er aktive i andre organisasjoner. Det er ikke bra å bare ha et miljø, verken politisk eller sosialt. Da får du ikke prøvd ut meningene dine i det hele tatt. Det er viktig å huske på at RU ikke er hele virkeligheten. Vi må ikke lage vår egen alternative virkelighet, men jobbe for å forandre den som allerede er der.

Du har holdt på en stund. Hvor lenge tror du du har tenkt til å holde på med politikk?

Resten av livet! For meg er politikk det samme som å forandre. Det er så mye som er politikk. De aller fleste driver med politikk på en eller annen måte, men mange liker ikke selv ordet, og kaller det de driver med for noe annet. Kanskje det virker for kjedelig. En del folk sier for eksempel at de ikke interesserer seg for politikk samtidig som de er glødende anti-rasister. Men det er jo politisk som faen

På en måte mener jeg at alle har en plikt til å engasjere seg. Verden er et forjævlig sted, og hvis alle bare setter seg ned og aksepterer det, blir det aldri bedre. Det betyr ikke at alle som ikke jobber i RU er noen upolitiske dustehuer. Du kan engasjere deg hvorsomhelst; i Natur & Ungdom, på skolen din eller i borettslaget. Men ingen har rett til å drite i det som skjer omkring dem.

Men er det ikke kjedelig med alle denne politikken? blir du ikke lei? Selvsagt blir jeg lei innimellom. Men ikke uutholdelig. Det jeg gjør er for viktig til det. Dessuten har all aktiviteten ført til at jeg har mista evnen til å kjede meg. En kveld alene hjemme når jeg ikke har noe å gjøre er bare deilig. Det å ligge i ei hengekøye og bare la tankene vandre blir noe du setter stor pris på. Ikke engang dagtoget Oslo-Trondheim er kjedelig lenger!

Men det er ikke bare fryd og gammen å drive med politikk. Etter hva vi får opplyst har ditt politiske engasjement ført til at du har fått et kriminelt rulleblad?

Jorunn ler. Jeg har blitt arrestert tre ganger. En gang var det bare rett inn og rett ut igjen. Da hadde jeg

rivi ned en H&M plakat på Grønland. Det at RUere blir arrestert er dessverre sånt som skjer. Vi vil forandre, men noen vil ikke forandres. En gang var jeg på rullebanen på Fornebu for å stoppe et fly med kosova-albanere. Da ble jeg arrestert og idømt en bot på 2000 kroner. Det er et paradoks at politikere snakker om hvor fint det er at ungdommen er engasjert samtidig som de belønner engasjement og solidaritet for andre med bøter.

Hvis jeg hadde gjort noe jeg hadde sett på som kriminelt hadde det sikkert plaga meg å bli arrestert. men jeg er stolt av de tinga jeg har gjort. Stort sett er det et mål å ikke bli arrestert, for det er bortkasta tid og penger. Men noen ganer er det nødvendig. I dette samfunnet plager det ikke samvittigheta mi mye å ha blitt taua noen ganger. Tvert i mot.

Folkvord er ikke akkurat noe vanlig etternavn, og det er en kjent sak at pappaen din heter Erling og jobber på Stortinget. Blir du ofte sett på og framstilt som pappas lille pike?

Ja ofte. Og jeg er møkk lei av å bli framstilt som "min fars datter". Det har flere ganger blitt poengtert i media. Hvis vi for eksempel har vært med på aksjoner sammen, så blir poenget i avisoppslaget at han er faren min, ikke hva vi aksjonerer mot.

Har du prøvd å gjøre noe for å fjerne dette stempelet?

Nå kunne jeg selvsagt forneakta faren min. Jeg kunne bytta navn. Foreldra mine er skilt, og jeg har bodd mer hos mamma enn hos han. Men det gjør jeg ikke, for jeg skammer meg overhodet ikke over han. Tvert i mot.

Det er også mange som tror at jeg ikke har noen egne meninger, at jeg ble flaska opp på Mao og Lenin og at det er derfor jeg har blitt som jeg har blitt. Men det var ikke sånn at jeg måtte stå opp hver morgen, smile til verden og si: "Jeg er en god kommunist."

Jeg ble opplært til å mene at alle har en egenverdi og at du ikke skal trække på andre. Og det er kunnskaper som jeg setter pris på. Mamma synes det var alt for tidlig da jeg blei med i RU som 12 åring. Hun ville at jeg skulle vente slik at jeg mer kunne ta mine egne valg. Men jeg sa at det var "Bedre å være med i RU enn å henge på T-banen og røyke tjall". Og da betalte hun jammen både medlemskontingent og hyttetur!

KAIA STORVIK

25. september - It's partytime

25. september er det nok en gang stort jubileum og feiring av seieren over storkapitalen for 22 år sida. Neste år slipper vi forhåpentligvis å feire 25. september, vi kan feire 28. november i stedet for. Men i år feirer vi seier og sjølstendighet den 25. Og ikke bare det. Gjennom en kjempemobilisering over hele skal vi gjøre feiringa av noe som skjedde for 22 år sida til en del av vår neste seier.

I **Oslo** skal det være stor demonstrasjon på Yongstorget klokka 14.00. Der blir det appeller av Kristen Nygård og Tove Strand Gerhardsen. Dessuten skal leder for Oslo kommune forbund si noen bevingede ord. Vi regner med at det kommer mange tusen folk i demonstrasjonen. Dersom dette skal gå, må du være en av dem. Det er nå du gjelder.

Kveldens store høydepunkt er konsert og kulturaften på Sentrum Scene. Dit kommer Michael Wie, Lars saabye Christensen og A/S Dameteater & sønn. Endelig et politisk arrangement du kan komme på for din egen fornøyles skyld. Blant andre som kommer bør nevnes av kunstneriske atraksjoner er Geir Lystrup og Sidsel Endresen.

I Nordens Paris, **Tromsø**, markerer de 25. september lørdag 24. september. Noen må alltid skille seg ut! Det skal være EU-debatt i sentrum på ettermiddagen og deretter et laaangt fakkeltog. Guro Fjellanger holder appell, og klokka 20.00 blir det kultur for alle i Fokus Kino. Nordlendinger er de eneste som får egne programmer å være morsomme på i NRK, så at detta blir gøy, det skjønner alle. Gå ikke glipp av et minutt. Vi har vårt eget Paris. Stem Nei.

I **Kristiansand** skal de ha kulturarrangement i Badmintonhallen og Odderneshallen fra 17.00-21.00. Der får de besøk av vår egen dronning, Anne Enger Lahnstein, og Marte Gerhardsen, som er politisk sekretær i Sosialdemokrater Mot EU skal også holde appell. I tillegg blir det musikk, dikt, teater og mye annen moro. Møt opp.

Stavanger er det eneste stedet med eget barneprogram, så der kan også foreldre som mangler barnevakt gå. De har lagt opp til Folkemøte i byparken, og arrangementet går av stabelen klokka 14.00. Det blir flere kjente appellanter, blant annet professor Berge Furre og Helen Bjørnøy som er nestleder i Nei til EU.

I **Haugesund** blir det også folkemøte, det skal være ved Maritim Hall klokka 13.30. Dit kommer Paul Chaffey og Magnhild M. Kleppa fra SP. Kjartan Fløgstad, Kenneth Sivertsen og Herborg Kråkevik er noen av de som står for kulturen. Det blir demonstrasjonstog fra Rica Maritim klokka 15.30.

I **Bergen** blir det demonstrasjonstog med musikk og dans i sentrum om ettermiddagen. Der blir det appeller av Eva Nordlund, nestleder i Nei til EU og Trond Giske, som er leder i AUF. Mari Boine skal ha et musikalt innslag, som ingen med vettet i behold går glipp av. Mange andre kunstnere skal også få boltre seg, hver på sitt vis.

I tillegg skal det være store arrangementer i **Tønsberg, Askim, Hamar, Trondheim, Otta** og **Alta**. Og i **Mo i Rana** blir det grensetreff. Dersom det kommer mange er alle disse arrangementene garanterte suksesser. Møt opp og hvis Nei-sidas mangfold og styrke.

25. september. Kommer du?

Don't dine with a fascistsvine!

Ca 100 ungdommer samla seg utafor Akershus festning da den italienske fascisten Tremaglia seinere var invitert til å spise middag sammen med handelsminister Godal og Co.

Slagordroping og løpesedler festa til vindusviskerne nådde de av deltaerne til middagen som kom inn hovedinngangen. Budskapet var selvsagt at de ikke skulle spise middag sammen med et fascistsvin som Tremaglia.

Bussene som skulle bringe de store gutta til middagen, kom aldri forbi demonstrasjonen. Politiet var redde for at vi skulle skade dem, på tross av at det var omtrent dobbelt så mange politimenn som demonstranter.

Derfor passet de også på å kroppsvisitere en god del demonstranter før de slapp fram. De fant selvsagt ingenting. Blitz-folka kom en halvtime for seint, men Tremaglia kom ikke i det hele tatt. Onde tunger sier det var fordi han ikke følte seg velkommen i Norge.

LILLE.

Demonstrantene ventet på Tremaglia, men han kom ikke. Det gjorde heldigvis pressa. Foto: Ola Sæther

Varm velkomst for Fascister

I Danmark 11.6. var det nazi-konsert med gjester fra Sverige og Tyskland. Gjestene kom til konserten med busser, men måtte ta toget hjem. Grunnen til dette var at mens fascistene drakk brant bussene opp.

Konserten skulle være en storhappening for danske fascister, de hadde til og med fått en haug med politifolk til å passe på seg. For fascistene i Danmark er ikke særlig populære. I det konserten skulle begynne, brant bussene opp. Og vips, ingen konsert.

Nå er det litt uklart hva som egentlig skjedde med nazi-bussene. En teori er at de ble usatt for en selvantennelse, fordi tyske fascister som kjent er glade i fyrstikker. Selv hevder fascistene at noen danske autonome tente på bussene. Skulle fascistene for engangs skyld ha rett, sender vi herved en gratulasjon til danske autonome.

Monitor Antifascistisk nyhetsbrev Abonnement 50,- kroner

Monitor heter et nytt antifascistisk nyhetsbrev som kom på gata 1.mai. Til nå har det kommet to nummer. Monitor er et ganske vellykket forsøk på å lage et norsk blad som er spesielt innrettet på å avsløre de ekstreme høyrekreftene.

I det første nummeret av Monitor står det endel om anti-antifa ute i Europa og den siste utviklinga i Italia. Det er også noe informasjon om Norge. Nummeret er preget av å skulle si litt om alt, og at det er en samling av allerede kjent informasjon (blant de innvidde). Allikevel tror jeg Monitor inneholder mye som burde være interessant for anti-rasister. Og at det der-

for bør leses av folk som vil holde seg oppdatert.

Monitor blir utgitt i samarbeid med det engelske bladet Searchlight, det tyske Antifa Infoblatt og det franske Reflex. Dette gjør at Monitor har god tilgang på informasjon fra Europa, og at det sannsynligvis vil stå mye spennende i Monitor framover.

Monitor kommer ut annenhver måned, og abonnement koster 50,- kroner i året. For å abonnere send brev til: Monitor, Boks 4406, Nygårdstangen, 5028 Bergen.

JO RYSTE

Over: Monitor skriver også om utviklinga internasjonalt. Bildet er fra Tyskland.

Fascist go home

Den Italienske fascistene Tremaglia bli "ønsket velkommen til Norge av Rød Ungdom

Da Rød Ungdom fikk vite at den italienske fascistene Mirko Tremaglia skulle komme til Norge, mobiliserte vi i løpet av et par timer ca. 15 ungdommer fra de videregående skolene i Oslo sentrum.

Etter mye om og menn kom de fleste seg avgårde til Fornebu. På drosja var det intens aktivitet. Noen lagde plakater, noen diskuterte hvordan man skulle finne ut akkurat hvor han kom osv.

På Fornebu hadde vi først et svare strev med å finne ut om Tremaglias

en Very Important person. Men det var han ikke. Så alle sto og ventet i avgangshallen, litt mer nervøse enn de som skulle ta imot sine kjære. Mange hadde nemlig demonstrasjoner mot utkastning av asylsøkere og deretter flere timer i glattcelle i Bærum friskt i minne.

I LOVE YOU TOO...

Det var ikke vanskelig å kjenne igjen Tremaglia, han er nemlig ikke spesielt vakker. Når han kom begynte den lille energiske demonstrasjonen med slagordroping, først på norsk. Det var ikke helt vellykka, for mens vi stod og ropte «fascistsvin dra hjem» så det runget i ankomsthallen kom en tydelig smigret Tremaglia smilende mot oss. Han syntes det var en riktig hyggelig velkomstkomite.

Vi byttet raskt til engelsk, og Tremaglia fikk straks et litt annerledes uttrykk. Han banet seg aggressivt vei gjennom demonstrantene, og pressefotografene som håpet på slagsmål, tok bilde på bilde. Det eneste tilløpet til vold var imidlertid da Tremaglias

ledsager slo til en antifascistisk ungdomsskoleelev.

STORM AV SPYTTKLASER

Tremaglia kom seg etter hvert gjennom stormen av slagord, spyttklaser og rasende demonstranter, og fikk til slutt pressa seg inn i bilen sin. For å markere at vi ikke ønska å ha han i Norge (eller noe annet sted for den saks skyld), satt vi en stund foran bilen slik at han ikke kom seg avgårde mens vi ropte slagord og fortalte de forbigående hvorfor vi demonstrerte. Men da sjåføren begynte å bli desperat, ble demonstrantene tvunget til å flytte seg.

Rød Ungdom aksepterer ikke at regjeringa inviterer fascister til Norge. Deres påståtte antirasisme blir latterlig når de har kontakt med sånne folk som Tremaglia. Rød Ungdom krever boikott av den fascistiske italienske regjeringa. Og vi vil aldri akseptere fascister i våre gater.

ORU V/LILLE

Unge Høyre likestiller kommunister og fascister.

I en fax til Rød Ungdom skriver UH at de finner det «underlig å delta i en demonstrasjon mot en fascist som er arrangert av kommunister». Foranledningen var at en tverrpolitisk gruppe hadde oppfordret UH til å slutte seg til en demonstrasjon mot at Italias fascistiske miljøvernminister skulle besøke Norge 12-13. juni.

Mens alle politisk organisasjoner fra Rød Ungdom til Kr.FU klarte å samle seg på en felles plattform mot fascisme, nektet Unge Høyre å delta sammen med Rød Ungdom.

Begrunnelsen Unge Høyre har for ikke kunne demonstrere sammen med Rød Ungdom er at vi har støttet totalitære regimer. Vi er de første til å innrømme at vi har tatt feil flere ganger de siste 30 årene, vi har til og med mot til å si det. Hvilket er mer enn Unge Høyre kan si.

De siste 30 årene har unge høyre støttet: Rasist-regimene i Sør-Afrika og Rhodesia, fascistregimer i Hellas, Portugal, Spania, Sør-Korea og et halvt dusin Latin-Amerikanske stater. Og vi kan ikke huske å ha mottatt noen offentlig beklagelse.

Nå er ikke historie det aller viktigste for Rød ungdom. Vi er mer opptatt av hva folk mener i dag. Når Senterungdommen sier ja til å gå i demonstrasjon mot fascister, nekter vi ikke å gå sammen med dem, selvom Quisling satt i en Bondeparti-ledet regjering i 1930. Vi klarer til og med å gå i antifascistiske demonstrasjoner sammen med Unge Høyre, hvis de tar klart avstand fra fascister.

Og det er det vi ønsker fra Unge Høyre. Kan Unge Høyre ta en klar og utvetydig avstand fra fascister?

Med EU - mot miljøet!

Miljøproblemene stopper ikke ved landegrensene.

Det er noe alle veit. Det er nemlig et av ja-sidas hovedargumenter for EU.

Men mens vi spiste is og drakk brus hele 17.mai, beviste EU nok engang at de driter i mennesker og miljø dersom det er til hinder for næringslivet.

Da hadde nemlig EU-domstolen møte. Og de innskrenket medlemslandas muligheter til å ha strengere miljøstandarder enn EU ganske kraftig.

INGEN MILJØGARANTI

I 1987 innførte EU en såkalt miljøgaranti. Danske og norske myndigheters tolkning av denne garantien har vært at alle EU-land har rett til å ha strengere miljø-krav enn EU og andre EU-land. En forutsetning har selv sagt vært at dette ikke skulle skape noen handelshindringer.

HANDELSHINDRINGER...

Men selvagt virker de fleste høyere miljøstandarder som handelshindringer. De fører f. eks. til at ett land ikke importerer enkelte varer fra et annet land. Derfor er det slik at høyere miljøstandarder må godkjennes av EU-kommisjonen. Og de må kunne argumentere for at disse høyere standardene ikke er forsøk på å fremme landets konkuranseevne.

Et EU-land kan altså ikke uten videre ha strengere miljøstandarder enn de andre. Tvert imot, det kommer til å bli svært vanskelig dersom et annet EU-land mener at det hindrer deres handel. Ja-sida hevder fremdeles at dette er uriktig og at miljø er et ufravikelig argument for et norsk medlemskap i Unionen. EU-domstolen bryr seg imidlertid ikke så mye om ja-sida. Eller om miljøet.

EN GANG NEI, ALLTID NEI.

Det er ikke vedtatt noen ny lov i EU som sier at et land ikke kan ha høyere miljøstandarder. Grunnen til at reglene blir endret, er at EU-domstolen har avsagt en dom som skaper presedens. Altså kommer den til å sette spillereglene for hvordan lignende saker skal behandles seinere. Derfor er det en svært viktig dom.

Saken gjaldt Tyskland, som har forbudt det farlige, kreftfremkallende stoffet PCP. Stoffet brukes blant annet for å bedre holdbarheten til skinnprodukter. Men Frankrike, støttet av Belgia, Nederland, Italia og Hellas mente at forbudet egentlig var en skjult handelshindring.

EU-kommisjonen godtok tyskernes forbud, selv om det innebar et unntak fra reglene til det indre markedet om at alle varer skal kunne flyte fritt. Begrunnelsen var at det tyske forbudet beskyttet borgerne mot et farlig stoff. Men på tross av at stoffet beviselig er svært giftig, fikk Frankrike medhold i EU-domstolen om at denne begrunnelsen var for svak.

HELT NATURLIG?

«Dommen sier at det ikke bare er nok å henvise til miljø og sunnhet for å opprettholde strengere nasjonale regler. Dette er helt naturlig, men det er i strid med den brede oppfatningen som den danske regjering har lagt

til grunn» sier Peter Pagh, som er forsker i EUs miljørett ved universitetet i København.

Dette er kanskje helt naturlig for Peter Pagh. Men den norske regjeringa har gitt inntrykk av at de har lagt EUs miljøgaranti til grunn. Og en helt naturlig konsekvens av denne garantien er at ethvert EU-land kan ha så høye miljøstandarder de vil. Med den nye dommen går enda et av regjeringas argumenter for norsk EU-medlemskap i dass.

NORGE

I den EU-avtalen som legges fram til valg har Norge fått en overgangsordning om miljø som varer i fire år. I løpet av denne perioden må EU på visse områder få regler slik at de miljømessig kommer nærmere vårt nivå. Hva som

skjer dersom EU-landene ikke forandrer standarder er usikkert.

GRO LJUGER OG LJUGER...

Den norske regjeringa har etter forhandlingene gitt inntrykk av at vi kan opprettholde våre egne miljøstandarder selv om de er høyere enn EU sine. Dommen i EU-domstolen slår fast at dette bare kan skje etter nøye vurderinger og begrunnelser fra Europa-kommisjonens side. Argumenter som helse og miljø er ikke gode nok dersom man ønsker å ha strengere miljøkrav. Dette sier litt om hva slags verdier som står høyest på prioriteringslista i EU. Og ved et ja aksepterer vi alle deler av EU, også denne.

Når EU-tilhengerene skryter av EUs miljøpolitikk kan det umulig være Belgia de mener.

Tidens Tegn

heter en «fanzine» som blir gitt av Høyre ideolog Kristin Clemet og hennes venner. Nå blir det gitt ut mange «fanziner» av og for høyre-folk, men dette bladet er litt annerledes. Grunnen til det er at Clemet har klart å gjøre bladet sitt til et viktig sted for debatt og ideologiproduksjon på høyresida.

Som kjent slikker høyresida for tiden sårene sine etter diverse valgnederlag, likvidasjonen av liberalistene i Fr.P., lederkrisen i Unge Høyre og det faktum at AP drive JA til EU-kampanje bedre uten dem. Dette har Høyresiden oppdaget, og de er dessverre også så våkne at noen av de har skjønnet hva de må gjøre. Og i «Tidens Tegn» foregår debattene, og premissene legges.

I Nr. 4-94 kunne vi lese om forsøkene på å samle Fp.U, Venstre og Høyre. Der sto den ideologiske begrunnelsen for at Anne Engher Lanhstein nesten er fascist og en rekke andre ting. Vi oppfordrer herved våkne revolusjonære til å begynne å lese «Tidens Tegn», vi bør kjenne fienden. Den er dessverre litt dyr (50,- pr. nr.), men selges på Narvesen.

Bill Watterson:
«På den grønne gren»
Bladkompaniet as
Pris: 198 kroner

Hva skal man si? Tommy og Tigern er Tommy og Tigern, enten liker du det eller så kan du finne deg noen andre å leke med.

Den siste T & T-boka er like bra som alt annet jeg har lest av den tegneserien. Det som er nytt med boka er at den er trykt i litt større format enn de forrige. I følge forlaget gjør det at tegningene kommer «enda bedre til sin rett enn før». For undertegnede spilte det egentlig ingen rolle.

Boka begynner der den forrige sluttet, og inneholder dagsstriper og søndagsstriper i kronologisk rekkefølge. Og som sagt alt er som detalldid har vært: Tommy og Tigern er fortsatt livstidsdiktator og førstetiger i R.Ø.L.P. (Resirkuler Øyeblikkelig Lusete Piker), de er fortsatt i heftig vannballongkrig med Marianne, faren til Tommy ønsker fortsatt at han hadde adoptert en 25-åring med egen leilighet og romhelten Spiff er fortsatt i fryktløs kamp med fæle rommonstre. Kort sagt en bra bok.

TOR FRIESTAD

Abonner på

REBELL

RØD★UNGDOMS avis

Jeg vil abonnere på Rebell (75,- for 6nr.)

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Sendes:
Rebell, Rød★Ungdoms avis,
Gøteborggata8, 0566 Oslo

Hefte fra Rød Ungdom

"EU strammer grepet"

Om bl.a politisamarbeid, Trevi, Europol og Vestunionen.

Over 60 sider med informasjon hverken EU eller regjeringen ønsker at du skal ha!

Jeg vil herved bestille _____ hefter

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Bestillingen sendes: Rød Ungdom, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo. Heftene sendes i Oppkrav

REBELLI

Pressemelding fra RØDUNGDOM

Stortinget - en subsidiert feriekoloni?

Stortinget kan få 27 flere årsverk ved at representantene har normal ferie. Rød Ungdom krever at det blir en slutt på at de folkevalgte snylter på vanlige folk, og at de istedet begynner å jobbe for lønna!

Det norske storting har i år ferie fra 17. juni til 1. september. Dette er mot normalt, vanligvis har de ferie til 1. oktober! Vanlig arbeidsfolk har tre ukers sommerferie. Det er like mye som våre folkevalgte har i jula. De stakkars folkevalgte er jo også nærmest underbetalt med sine knappe 290 000 i året, dette er vel og merke før frynsegodene på minimum 50 000.

Nylig blei meldinga om seksuelle overgrep mot barn behandla. Mellom 20.00 og 22.00, nest siste dag før sommerferien fant Stortinget plass til denne viktige saken, og det var sannelig på tid. Det er omtrent halvannet år siden Regjeringa la fram denne meldinga for det forrige Stortinget. Dette er et eksempel på at de folkevalgte ikke skjønner den jobben de er satt til.

Rød Ungdom liker ikke snyltere og krever at:

- De folkevalgte legger seg på gjennomsnittelig industriarbeiderlønn. Slik får de greie på hva smøret egentlig koster, og de blir en del av den virkeligheten vanlige folk lever i.

- 4 ukers ferie. Det er innlysende at stortingsrepresentantene trenger mer tid når de skal sette seg inn i saker, som avgjør liv og levnet for folk flest.

Viss de 165 stortingsrepresentanter hadde hatt tre ferieuker om sommeren, som vanlige folk, hadde Stortinget fått 27 flere årsverk i år. I et vanlig stortingsår ville de ha fått 43 ekstra årsverk. Når en ser på Stortingets saksbehandling, finnes det ingen tvil om at vi trenger endel årsverk til. Som et første skritt kan de begynne å vende seg til normal sommerferie, så kan de fra neste år begynne å ha normal juleferie også!

Europeisk Ungdom for sjølstendighet.

Europeisk Ungdom (EU) har nylig brutt organisatorisk med Europa-bevegelsen. Anders Hornslien, leder i Europeisk Ungdom, begrunner bruddet med at ungdommene har behov for å være litt mer sjølstendige.

I disse EU-tider er det unektelig litt morsomt at Nei-folka slutter sammen i en front, mens Unions-tilhengerene ikke en gang klarer å samarbeide innenfor en organisasjon. Det lover forsåvidt godt for kampanja fram mot folkeavstemminga 28. november.

Bombinga av Blitz

Natta til ... ble det avfyrt 2 pistolskudd og kasta en hjemmelaga bombe mot Blitz i Oslo. Bomben var så kraftig at vinduene i flere kvartaler ble blåst ut. En stor porsjon flaks var det eneste som hindra alvorlige skader.

Blitz har i mange år vært hatobjekt nr. 1 for ytterste høyre fløy (fascistene), og har også tidligere vært utsatt for terrorangrep. Derfor er det ikke tilfeldig at det er Blitz som blir utsatt for bombing.

Når Blitz blir bomba viser det at de norske fascistene ikke har det særlig lett om dagen. Bare idioter eller folk som er så pressa at de ikke ser noen andre muligheter, griper til terrorisme. Og enten fascistene er idioter eller ikke klarer å komme opp med noe bedre enn bomber, er det at det står såpass dårlig til for dem en god

nyhet for oss. Vi kan slå dem når som helst og hvorsomhelst.

NAZIER ER TERRORISTER

Bombing av motstandere viser alle klart hvem som er terrorister, og hvem som ikke er det. Ved å bombe Blitz har fascistene gjort mye arbeid for oss anti-fascister. De viser folk det vi alltid har prøvd å fortelle dem; At fascisme er terrorisme.

Arbeidet som har blitt gjort etter bombinga viser også klart at det er dette budskapet som har nådd fram til folk. Over 50 organisasjoner og alle partiernes ungdomsorganisasjoner (unntatt FpU, som synes bombing er en helt grei måte å kvitte seg med kommunister og anarkistsvin på) slutta seg til en demonstrasjon som hadde parolen "slå tilbake Nazi-volden". I Demonstrasjonen møtte også 2 - 3 000

folk opp for å vise sin avsky. Etter bare fire dagers mobilisering er dette en stor seier for oss, og et knusende nederlag for fascistene i Norge.

KAMP MOT FASCISME

Bombingen har aktualisert kampen mot fascisme. Den har mint oss på at dette er en kamp vi aldri må glemme å føre. Vi må bruke alle de midlene vi har til rådighet. Et viktig mål nå er å finne og straffe de som gjennomførte mordforsøket på norske anti-fascister. Vi må presse den norske staten til å prioritere dette høyt. Vi krever at politiet setter alle midler inn på å få tak i fascistene, ellers vil bombeangrepet på Blitz bli en oppfordring til andre gærninger om å gjøre det samme. Men for oss vil det aller viktigste være å fortsette det langvarige arbeidet for å begrave den fascistiske ideologien og de fascistiske sektene.

Solidaritet eller bistand

I en tid hvor Norge er i ferd med å knytte seg nærmere til den stadig mer aggressive imperialistiske blokken EU, er det viktigere enn noen gang med et anti-imperialistisk solidaritetsarbeid. Et arbeid hvor kampen mot norsk imperialism må være grunnleggende.

I dag er solidaritetsbegrepet blitt en frase fullstendig uten innhold. Det som betydde at kamper som blir ført i andre land må støttes ikke bare fordi de er viktige i seg selv, men også fordi de er avgjørende for vår kamp. Nå blir solidaritet brukt av folk og organisasjoner som ikke har noe perspektiv utover det at de syns synd på folk i 3.verden. Solidaritet er blitt en så utslitt frase at til og med regjeringen kan bruke det som navn på nedskjæringer som rammer vanlige folk, sånn som solidaritetsmilliarden.

Vi mener at det ikke lenger fins reelle solidaritetsorganisasjoner i Norge. I dette legger vi at alle de tidligere solidaritetsorganisasjonene er mer eller mindre fullfinansiert av den norske staten, og bruker mesteparten av tiden sin på å få penger og administrere ulike bistandsprosjekter. Alt annet arbeid kommer helt i skyggen

av forsøkene på å melke det norske bistandsbudsjettet. Det blir ikke lenger jobbet med å spre informasjon i Norge for å vinne støtte til kamper i 3.verden.

De tidligere solidaritetsorganisasjonene har blitt en forlenget arm av norsk bistands- og utenrikspolitikk. På denne måten er de med på å tilsøre Norges rolle som et imperialistisk land.

Fordi organisasjonene ikke kan slå bort hånda som gir økonomisk støtte alt arbeidet er basert på, kan de heller ikke bli et virkelig redskap i kampen mot norsk imperialism.

Det er mer nødvendig enn noen gang å gjenreise en anti-imperialisme som tar utgangspunkt i kampen mot norsk imperialism. Samtidig som den baserer seg på at kamper i andre land også har en viktig betydning for den kampen vi fører i Norge, og på det grunnlaget fortjener vår støtte. Det viktigste arbeidet for norske anti-imperialister er derfor å vinne opinionen for kamper i andre land, og å avsløre norsk imperialism.

PETTER THORESEN
JO RYSTE

Over: Blitz etter bombeangrepet.
Under: Solidaritet med folk er noe annet enn solidaritet med Norad og Kværner.

Pressemelding fra RØDUNGDOM

Sjølråderett og folkestyre mot borgerskap og kapitalisme!

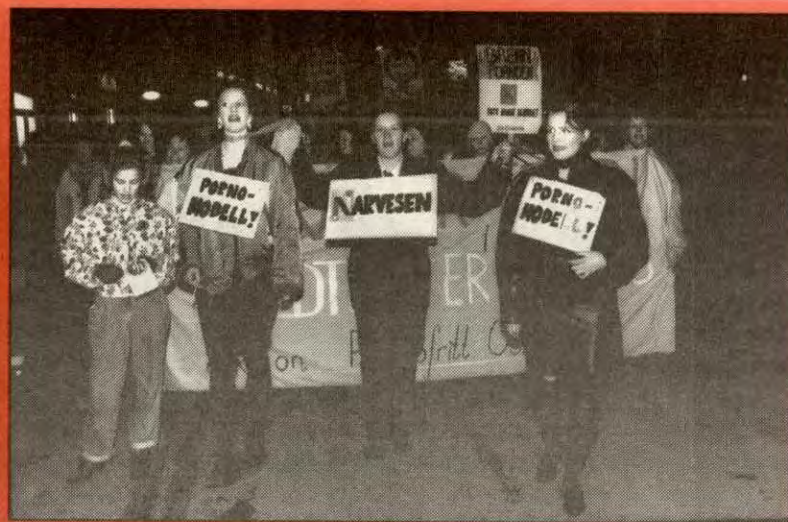
I dag står vi overfor en hard og omfattende politisk kamp: kampen for å holde Norge utenfor EU.

En svært viktig side av EU-motstanden er kamp for nasjonal sjølråderett, det vil si alle nasjoners rett til å styre og forvalte landet og ressursene utifra nasjonale interesser og erfaringer. Å styre utifra nasjonale interesser står i motsetning til kapitalens «frie flyt». Gjennom EU forsøker storkapitalen å bryte ned nasjonale grenser og lovverk for å få mest mulig profit.

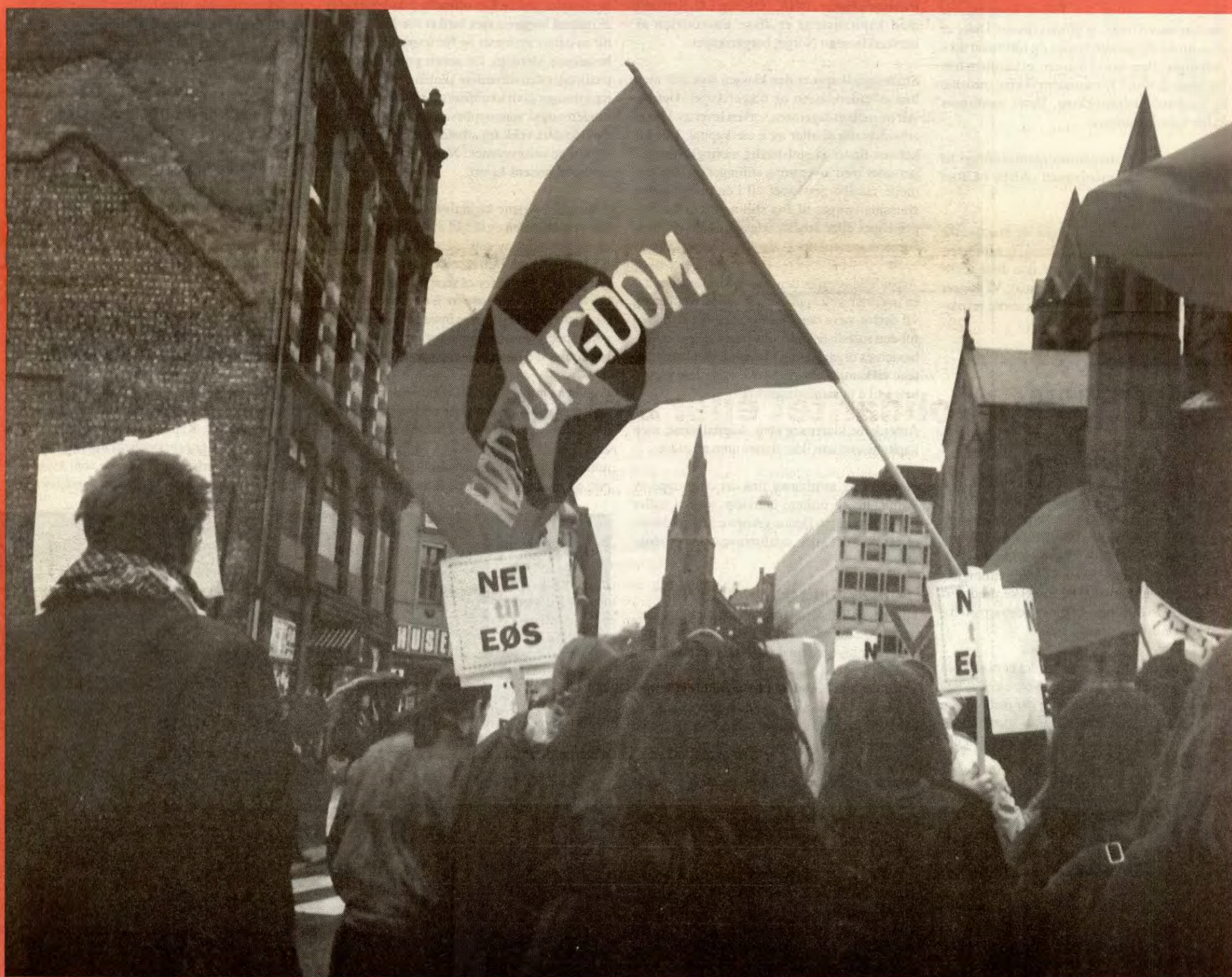
Hovedfienden i denne striden er det norske borgerskapet som ser sine interesser med EU-medlemskap. I EU kan borgerskapet lettere kontrollere og utnytte arbeidere. Derfor er kamp for virkelig sjølråderett kamp mot det nasjonale og internasjonale borgerskap - kamp mot kapitalismen. Det er også en kamp mot den norske statens imperialistiske politikk.

I dag selger Gro Norge og folkestyret, og forsøker å fjerne den nasjonale sjølråderetten og den siste resten av folkestyret for å komme inn i det «fornemme fellesskapet». Samtidig stempler hun nettopp forsvarerne av prinsippet om folkestyret - Nei-sida - som egoister og sjåvinister.

Derfor er det nå viktig å forsvare det makta forsøker å ta fra oss - sjølråderetten. Det å bruke nasjonale symboler, som det norske flagget, og nasjonal argumentasjon mot storkapitalens union, er viktigere enn noensinne.

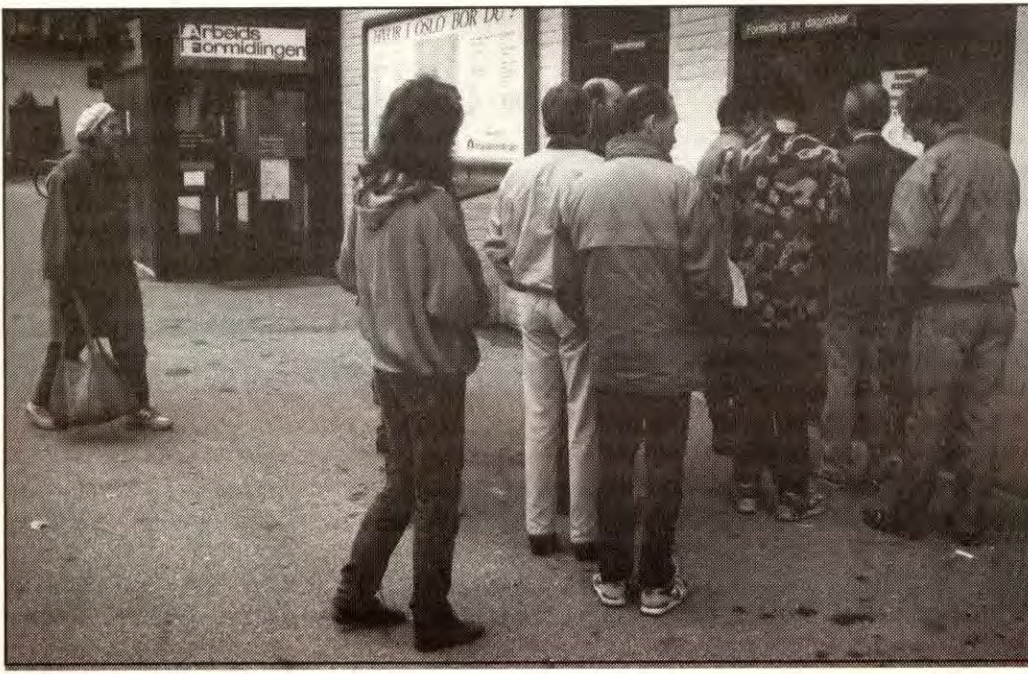

Politisk plattform for RØD★UNGDOM

Vedtatt på Rød★Ungdoms 19. landsmøte

REBELL

Kapittel 1 FORMÅL

Rød Ungdom er en marxistisk og revolusjonær ungdomsbevegelse. Målet vårt er et klasseløst samfunn fritt for undertrykking og utbytting. Rød Ungdom arbeider fram mot et politisk og økonomisk system der folket kontrollerer samfunnsutviklinga og produksjonen. Dette er et samfunn der produksjonen og forbruket ikke overstiger tåleevnen til naturen, et samfunn fritt for lønns-slaveri, kvinneundertrykking, rasisme og nasjonal undertrykking. Dette samfunnet kaller vi kommunisme.

Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til Arbeidernes Kommunistparti (AKP) og Rød Valgallianse (RV).

Rød Ungdom forsøker å bruke de marxistiske teoriene og metodene for å forstå og endre verden rundt oss. Vi må videreutvikle disse teoriene og bruke de på norske forhold. Vi bygger på erfaringene fra den norske og andre revolusjonære bevegelse.

Kapittel 2: SITUASJONEN I DAG - KAPITALISMEN

KLASSER I NORGE

Norge er et kapitalistisk land i en kapitalistisk verden. Kapitalismen bygger på at et lite mindretall har den økonomiske kontrollen over samfunnet, og at det store flertallet derfor må innordne seg mindretallets vilje og kontroll. Økonomien er en vareøkonomi hvor alt er omgjort til varer på et marked. Det blir ikke produsert for å tilfredsstille menneskenes behov, men for å skape profitt for kapitalistene.

Folk i Norge er ikke likestilte, det er noen som styrer og noen som blir styrt. Norge er et kelasamfunn. Hovedmotsigelsen går mellom den herskende klassen - borgerskapet - som kontrollerer økonomien, og arbeiderklassen - den undertrykte klassen.

De kapitalistiske produksjonsforholda baserer seg på at samfunnet er delt i to hovedklasser. På den ene sida har vi de som eier og kontrollerer kapital og på den andre sida har vi de som må selge arbeidskrafta si for å overleve. I mellom disse klassene er det en uløselig motsigelse. Kapitaleierne, kapitalistene, ønsker å opprettholde og øke utbyttinga av arbeiderne. Arbeiderklassen har interesse av å styrte det kapitalistiske systemet, gjøre produksjonsmidlene til folket sin eiendom og skape et sosialistisk samfunn. Arbeiderklassen har interesse av en kollektiv, solidarisk økonomi, der det kapitalistiske

anarkiet er erstatta med en sosialistisk plan. En plan som har som mål å tilfredsstille folkets behov. Grunnlaget for dette legges ved en sosialistisk revolusjon.

For å holde på makta i samfunnet trengs det politisk kontroll. Kapitalistene utøver denne gjennom toppbyråkratene i stat og kommune, ledelsen i Høyre, DNA, NHO og LO. Sammen med kapitalistene er disse hoveddelen av herskerklassen i Norge, borgerskapet.

Småborgerskapet er den klassen som står mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Det består av mellomlaget som verken lever av å selge arbeidskrafta si eller av å eie kapital. I denne klassen finner vi sjølstendig næringsdrivende, personer med overordna stillinger og intellektuelle. Småborgerskapet vil i en revolusjonær situasjon tvinges til å ta stilling enten for borgerskapet eller arbeiderklassen. Her vil småborgerskapet splittes i valget av alliansepartnere.

Arbeiderklassen er den eneste klassen som har en interesse av å oppheve privateiendommen og vil derfor være den klassen som står i spissen for den sosialistiske revolusjonen. Gjennom arbeidernes organisering i kampen mot kapitalistene vil kampkrafta deres øke og gi dem muligheten til å ta samfunnsmakta.

Arbeiderne klarer seg uten kapitalistene, men kapitalistene kan ikke finnes uten arbeidere.

På utsida av samfunnet fins det en gruppe av kriminelle og utslåtte individer som vi kaller filleproletariatet. Denne gruppa er ingen klasse, og tar ikke del i den samfunnsmessige produksjonen.

UTBYTTING OG KLASSEKAMP

I det kapitalistiske samfunnet har alt blitt varer, også arbeidskrafta. Arbeiderne får ikke betalt etter hvor mye arbeid de utfører, men etter hvor mye de trenger for å overleve og reproducere arbeidskrafta si. Dette betyr at de får nok lønn til å holde liv i seg sjøl, og nok lønn til å få, og holde liv i barna sine, som igjen skal bli nye arbeidere. Arbeiderne får på denne måten bare betalt for en liten del av den jobben de gjør. Det som blir igjen putter kapitalisten i sin egen lomme. At kapitalistene - som eiere av bedrifter - på denne måten tilraner seg verdier de ikke har skapt sjøl, kaller vi utbytting.

Arbeiderne kan oppnå flere goder enn hva de trenger for å overleve og reproducere seg sjøl. Borgerskapet kan bli tvunget til å godta dette, fordi de blir pressa av en samlet arbeiderklasse. Men de kan også gå med på å gi arbeiderne slike goder fordi det er lettere å undertrykke og utbytte en tilfreds arbeiderklasse.

For kapitalistene er målet med produksjonen å

tjene mest mulig ikke å produsere for å dekke behova til folk. Hver enkelt kapitalist forsøker å oppnå størst mulig fortjeneste - profitt - på kortest mulig tid. Kapitalister som ikke oppnår maksimal profitt vil bukke under i konkurransen. Dette fører til at det rår totalt anarki i produksjonen. Alle kapitalistene jobber kun for å mele sin egen kake, og det er umulig å ha en plan for økonomien som gjør at en kan dekke menneskenes behov.

For borgerskapet er det viktig at arbeidskrafta er billigst mulig, mens for arbeiderne er det om å gjøre å få solgt arbeidskrafta så dyrt som mulig. Dette er noe av det som gjør at de to klassene har sterkt motstridende interesser. Kampen for de ulike interessene kaller vi klassekamp. Motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet er den viktigste motsigelsen i dagens samfunn, og det som først og fremst driver samfunnet framover.

STATENS ROLLE

Staten er et redskap som brukes av en klasse for å undertrykke en annen klasse, og vil derfor alltid være et organ for den klassen som har makta i samfunnet. I Norge i dag betyr dette at staten tjener borgerskapets interesser.

De tankene som hersker i samfunnet er de herskendes tanker. Det offentlige skoleverket er et middel borgerskapet bruker for å lære oss å bli en del av systemet og for å spre sin systembevarende ideologi. En annen grunn til at staten betaler den offentlige skolen er at kapitalistene trenger godt kvalifiserte arbeidere. Skolen fungerer også som oppbevaring av ungdom for å holde dem vekk fra arbeidsløshetskøene. Det offentlige helsevesenet i Norge er et resultat av arbeiderklassens kamp.

I tillegg til å tjene kapitalistenes interesser, er den norske staten også sjøl en kapitalist. Staten eier store deler av selskap som Norsk Hydro, UNI Storebrand, Den Norske Bank, osv. Staten er også eneieer av for eksempel Statoil, derfor har staten sjøl interesse av å tyne arbeidsfolk, og å tjene penger på deres innsats. Pengene borgerskapet tyner arbeiderne for gjennom staten, blir brukt til å tjene borgerskapets interesser.

Politiet og militæret er det vi kaller statens maktapparat, og vil derfor først og fremst forsvare borgerskapets interesser. Historia har vist oss at vi ikke kan stole på statens vilje til å forsvare norsk suverenitet når en fremmed makt angriper, og at borgerskapet vil sette maktapparatet

inn mot folket ved en revolusjon. For å hindre dette er det viktig at så mange revolusjonære og kommunistiske vernepliktige som mulig går inn i militæret, og at revolusjonære og kommunistiske kvinner benytter seg av verneretten.

DET BORGERLIGE DEMOKRATIET

Norge er et borgerlig demokrati. Det såkalte demokratiet i Norge er et system som er skapt for politisk kamp innenfor grensene til systemet. Dette betyr at eiendomsforholda i produksjonen og oppheving av klassene vanligvis ikke er tema i den politiske debatten. Demokratiet i Norge er ikke et folkestyre. Folk flest føler seg ikke hjemme i de politiske kampene, og politikerne som aktører i sitt eget, eksklusive spill. Deltagelsen i samfunnskampen er for de fleste redusert til å stemme i valgene annenhvert år. Statens media forsvare klassestatens interesser og privateid media er ingen motvekt til dette. De som kontrollerer massemedia i dag, eierne og annonsørene, er i all hovedsak sterke kapitalgrupper, altså de som aller mest vil forsvare det rådende systemet og gå til angrep på venstresida.

Eiendomsforholda under kapitalismen setter klare grenser for det borgerlige demokratiet. Situasjoner hvor det rådende systemet er trua, er det ikke mandatfordelinga i Stortinget som er det avgjørende, men hvilken klasse som har kontrollen over maktapparatet - militæret og politiet. Vi kjemper for at arbeiderklassen skal ta denne makta, og innføre et virkelig demokrati - et folkestyre.

KVINNEUNDERTRYKKINGA

Dagens kapitalisme er bygd på kvinners gratisarbeid. Gratisarbeidet er i dag i stor grad organisert gjennom familien. Familien som institusjon, slik vi ser den i dag, er kvinneundertrykkende. Dersom dette gratisarbeidet skulle vært betalt, ville det blitt nødvendig å gi arbeiderne høyere lønn, slik at de direkte eller gjennom staten kunne betale for det.

Kvinner er ikke bare gratisarbeidere i hjemmet, de fleste jobber også utenfor hjemmet, altså er de dobbeltarbeidende. Kvinner i arbeidslivet får lavere lønn enn menn for det samme arbeidet. Årsaken til dette er at kvinners lønn blir sett på som ei «spe-på-lønn», ei lønn som kommer i tillegg til mannens. De eneste som tjener på dette er kapitalistene. Kapitalismen av i dag er avhengig av at kvinner er dobbeltundertrykt; både som en del av arbeiderklassen og som kvinner. Kampen for likelønn er kamp mot kapitalismen.

Noen selger arbeidskrafta si for å overleve, andre kjøper arbeidskrafta, og tjener godt på den. Du kan gjette p

og noe som både menn og kvinner i arbeiderklassen har interesse av.

Typiske kvinneyrker har lavere lønn enn typiske mannsyrker, sjøl om mannsyrker ikke krever mer utdanning, er tyngre eller medfører større ansvar. Årsaken til dette er at kvinners verdier blir sett ned på. Et eksempel på dette er oppfatninga av at endel oppgaver er «naturlige» for kvinner, f. eks.. omsorgsoppgaver, og arbeid med disse oppgavene blir derfor ikke sett på som like verdifullt som annet arbeid.

Rød Ungdom ønsker ikke at kvinner skal slåss for likestilling på menn sine premisser. Vi slåss for ei kvinnefrigjøring der kvinners og menns verdier blir sett på som likeverdige.

Når arbeiderklassekvinner stiller krav om full likestilling, likelønn, full barnehagedekning, m.m., er dette krav som går langt utenfor kapitalismens grenser. Dette gjør kvinner til en viktig drivkraft i klassekampen.

Den ideologiske undertrykkinga av kvinner blir brukt til å rettferdiggjøre den økonomiske undertrykkinga. Gjennom blant annet oppdragelse, skole, reklame og porno, lærer jenter og gutter sin plass i samfunnet.

Forutsetninga for arbeiderklassens frigjøring er enhet mellom alle arbeidere uavhengig av kjønn, hudfarge osv. Kvinneundertrykkinga splitter arbeiderklassen, fordi menn i arbeiderklassen også deltar i undertrykkinga av kvinner. Kamp mot kvinneundertrykking er klassekamp.

RASISME

Rasismen har historisk vært brukt til rettferdiggjøre slavehandel, massakrer og hensynsløs utbytting av koloniene. Forskjellige raseteorier har blitt brukt gjennom historia for å splitte arbeiderklassen i svarte og hvite. Den har også vært brukt for å rettferdiggjøre undertrykking og diskriminering av andre grupper som skiller seg ut.

I dag viser den statlige rasismen seg først og fremst gjennom myndighetenes behandling av innvandrere og flyktninger fra den tredje verden. Flyktninger blir nekta adgang til Norge, og de få som kommer inn blir mistenkeliggjort som «falske flyktninger» som bare vil snylte til seg penger. Gjennom sin mistenkeliggjøring av mørkhuda skaper myndighetene grobunn for rasisme. De offentlige myndighetene gjør flyktninger og innvandrere til syndebukker, og nor-

ske arbeidere blir rasister istedenfor å slåss mot staten og borgerskapet.

Kapitalismen trenger også rasismen for at vi skal godta at millioner av mennesker i den tredje verden dør av sult og mangelsjukdommer hvert år. Den grenseløse utbyttinga av den tredje verden forutsetter at folk der ikke blir sett på som mennesker.

I dag baner den statlige rasismen vei for den organiserte rasismen, som i mange tilfeller også bærer med seg elementer av fascisme. Fascistene søker å framstå som representanter for arbeiderklassen, men i virkeligheten går de borgerskapets ærend og bidra til å splitte og svekke arbeiderklassen.

Statlig rasisme mot andre utsatte grupper enn mørkhuda; som homofile, lesbiske og psykisk utviklingshemma, eksisterer fremdeles i Norge, om enn i mindre grad enn før. Dette gir seg utslag i diskriminering på arbeidsplasser, skoler osv., og i en økt trakassering fra nynazister og fascistene.

Kampen mot rasismen, mot diskriminering av alle grupper, må sees i sammenheng med arbeiderklassens frigjøring og kvinnefrigjøringa. Det er gjennom allianser mellom undertrykte klasser og grupper i en felles front, at vi kan vinne kampen mot rasismen. Står vi hver for oss er kampen tapt.

MILJØKRISA

Det finnes to kilder til profitt: Utbytting av arbeidskraft og utnytting av naturressurser. De siste åra har det blitt mer og mer klart at ødelegginga av naturressursene truer livsgrunnlaget til menneskene. Ressursene blir utnyttet og lagt øde fordi kapitalistene må øke overskuddet eller tape konkurransen. De må utvide produksjonen, dermed øker også energiforbruket, arealforbruket, avfallsmengden og forurensinga av miljøet.

Siden kapitalismen er en vareøkonomi, er det nødvendig at det finnes et marked å selge varene på. Forbruket vårt blir skrudd opp kunstig gjennom reklamekampanjer, og varene har dårlig kvalitet for at vi skal få behov for å kjøpe nytt ofte. Den eneste måten å gjennomføre en fornuftig bruk av naturressursene, er ved planøkonomi.

Kapittel 3 IMPERIALISMEN

VERDENSKAPITALISMEN

Fra omtrent århundreskiftet gikk kapitalismen over i en imperialistisk fase. Monopola blei internasjonale konsern gjennom eksport av kapital. Gjennom oppkjøp og investeringer i flere land vokste det fram en rekke multinasjonale selskap. I dag kontrollerer disse selskapene store deler av verdenshandelen, og ikke som tidligere hvor de kun kontrollerte handel innenfor et mindre området. Det imperialistiske systemet er preget av en intens konkurranse om råvarer, markeder og politisk herredømme.

De rike landa dikterer i dag den økonomiske politikken til landa i den tredje verden gjennom handelsavtaler, IMF (Det internasjonale valuta-fondet) og Verdensbanken. Dette fører til at landa i den tredje verden i all hovedsak produserer råvarer for eksport til Vesten, og ikke produserer for å dekke behova til sitt eget folk og egen ferdigvareproduksjon. Denne arbeidsdelinga slår fast prisnivået på varene de rike landa trenger. Dette er en arv fra kolonitidas urettferdige bytteforhold.

Landa i den tredje verden har blitt tvunget til å ta opp lån hos finansinstitusjoner som IMF og Verdensbanken for å klare seg økonomisk. For å klare å betale tilbake disse lånene er de avhengige av eksportinntekter. Samtidig krever IMF og Verdensbanken at landa skal føre en innstrammingspolitikk med lønnsnedslag, privatisering av skoler og helsesektor, kutt i støtten til jordbruket osv. Dette hindrer landa i den tredje verden i å utvikle en sjølstendig økonomi og gjør at de holdes nede i et avhengighetsforhold til de rike landa, IMF og Verdensbanken. På denne måten sikrer de store multinasjonale selskapene sin egen profitt.

Stormaktene og supermaktene konkurrerer stadig om tilgang på råvarer og markeder. Dette har ført til at verden er delt opp i økonomiske og militære interesseområder. For å oppnå større områder må en makt ta det fra en annen makt. Dette fører til konflikt og det vi kaller imperialistiske kriger. Framgang for en imperialistmakt gir tilbakegang for en annen.

NASJONENE STÅR I VEIEN FOR IMPERIALISMEN

En nasjon er et stabilt fellesskap av mennesker som har oppstått historisk og som er danna med grunnlag i felles språk, felles territorium, felles økonomisk liv og felles kultur. Alle disse særtrekka er nødvendig for at en nasjon skal være en nasjon. En nasjon er som ethvert annet historisk fenomen underlagt loven om forandring, og har sin historie med begynnelse og slutt. Under imperialismen er nasjonalstaten et hin-

der for kapitalens ekspansjon.

Kampen for nasjonal sjølråderett - retten for en nasjon til å bestemme over seg sjøl - virker begrensende på imperialismen, og fungerer gjennom dette progressivt.

Proletarisk internasjonalisme anvendt i praksis i Norge, må være en kamp for å opprettholde nasjonalstaten, og for å tøyte det norske borgerskapets imperialistiske ambisjoner.

KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

Kampen mot imperialismen må reises på et grunnlag der vi kjemper mot alle former for nasjonal undertrykking i hele verden. Solidaritet med folk i andre undertrykte nasjoner bygger på at vi har felles interesser mot imperialismen. Ekte internasjonalisme er å fastslå prinsippet om alle nasjoners rett til sjølstendighet.

Alle nasjoner og folk har rett til å slåss for sjølstendighet og mot undertrykking. Et undertrykt folk velger sjøl med hvilke midler de vil frigjøre seg. Rød Ungdom støtter alle rettferdige frigjøringskamper.

EU

EU er en stormakt som fortsetter kolonitidas utbytting av den tredje verden. EU utvikler seg til å bli en imperialistisk supermakt i konkurranse med USA og Japan. Hele EU-systemet er bygd på kapitalens fire friheter, og målet er økt utbytting av arbeiderklassen og den 3. verden, og større overskudd til borgerskapet i Europa.

EU og EØS er i dag den største trusselen mot sjølstendigheten vår. EU vil ødelegge Norge sin mulighet til å være en sjølstendig nasjon. Dette skjer gjennom at vi gir fra oss råderetten over ressursene våre, og gjennom at EUs lovverk vil være overordna norsk lovverk. Det er viktig å bruke EU- og EØS-kampen til å bevisstgjøre folk om at EU og EØS er redskaper for kapitalistene og finansborgerskapet.

Kapittel 4: ETT NYTT SAMFUNN

Kapitalismen driver rovdrift på menneske og natur. For å skape et rettferdig samfunn som tar hensyn til både menneskene sine behov og naturens tåleevne er det nødvendig å styrte kapitalismen.

REVOLUSJON

Folket i Norge vil aldri få makt ved å ha tro på Stortinget og Regjeringa. Storting og regjering fungerer først og fremst som redskap for kapitalen. De parlamentariske organene kan brukes til å spre informasjon og til å skape diskusjo-

om bor i disse husene.

REBELL

ner, men store endringer i samfunnet vil aldri komme om ikke folket organiserer seg sjøl og slåss for krava sine.

Kapitalismen kan ikke bli fjerna av reformer. Det er nødvendig med en grunnleggende omveltning - en revolusjon. Revolusjonen er verket til flertallet av folket - arbeiderklassen. Fiskerne, bøndene og lavere lag av småborgerskapet vil sannsynligvis være blant arbeiderklassens allierte.

Borgerskapet er den herskende klassen, og det er ingenting som tyder på at de vil oppgi makta si frivillig. De vil bruke alle de midlene de har, til og med militærmakta, for å hindre arbeidsfolk - flertallet - i å ta over. Folk må derfor være forberedt på å gjennomføre revolusjonen og forsvare sosialismen med våpenmakt hvis det blir nødvendig.

For at revolusjonen skal være forberedt og organisert, trengs det et sterkt kommunistisk parti, men det trengs også en enhetsfront mellom alle klasser, fagorganisasjoner, grupper, organisasjoner og enkeltmennesker som vil slåss for revolusjonen.

SOSIALISMEN

Aldri før har vi hatt større mulighet til å dekke de grunnleggende behova for alle mennesker. Jorda gir oss enorme ressurser og vi har teknologi som kan brukes til beste for alle.

Den sosialistiske revolusjonens seier i Norge vil bety at den økonomisk og politiske makta er vunnet. Dette vil si:

- at folk tar den reelle makta over produksjonen
- å skape et utvida demokrati der det arbeidende folket deltar i utviklinga av samfunnet
- å nasjonalisere storkapitalen og gjøre den til folkets eiendom
- å sikre Norge økonomisk, militært og politisk sjølstendighet
- å rive Norge løs fra det imperialistisk verdenssystemet

Rød Ungdom ønsker en sosialisme hvor alle er

sikret demokratiske rettigheter. Dette krever en økonomi hvor folket bestemmer hva samfunnets ressurser skal brukes til. Vi jobber mot alle former for privilegier for spesielle grupper eller partier. Rød Ungdom tar avstand fra en ett-partistyrte sosialisme, og blant annet de såkalte sosialistiske samfunnene som eksisterte i Øst-Europa.

Under sosialismen vil det fortsatt finnes klasser. Klassekampen kan ikke forsvinne før sjøve grunnlaget for klassene er avskaffet. Det må under sosialismen føres en ubønhørlig kamp både mot det gamle, styrte borgerskapet, og mot nye herskerklasser innenfor statsapparatet og partiorganisasjonen. Dette er viktig for å hindre at det gamle borgerskapet gjenerobrer makta, og for å hindre at det sosialistiske maktapparatet stivner og at en liten elite blir sittende med makta.

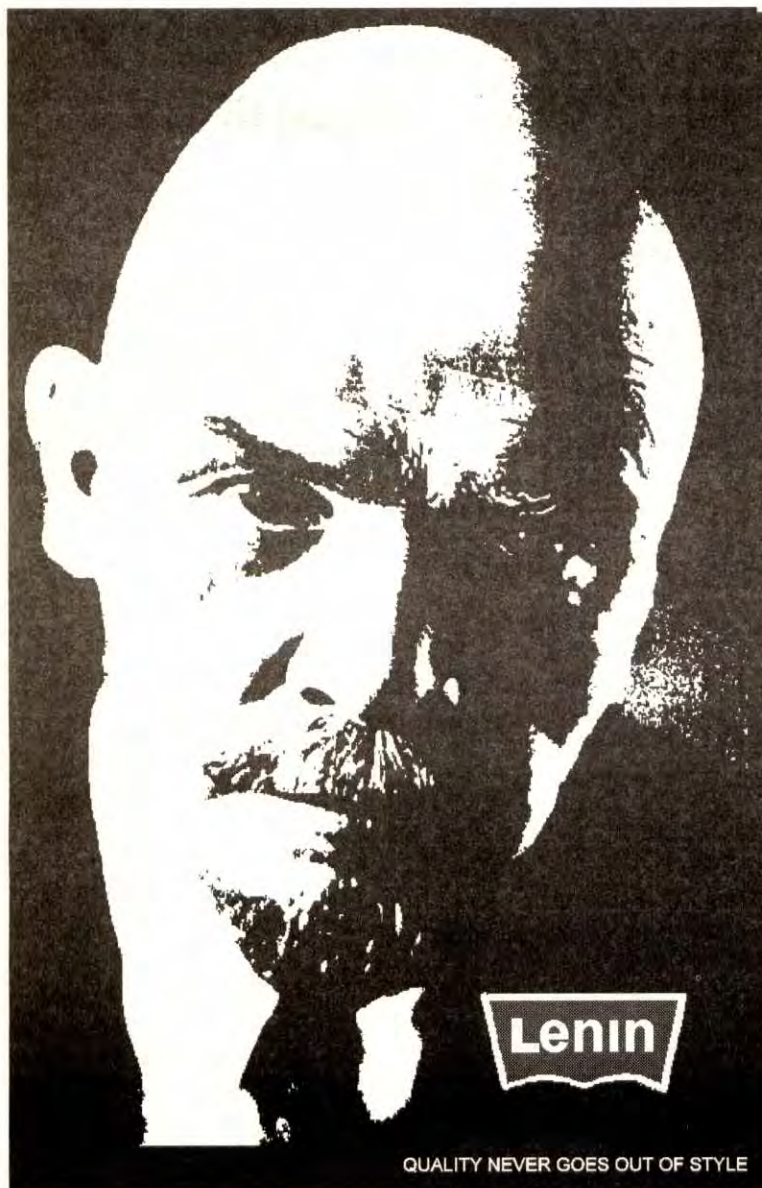
KOMMUNISMEN

Sosialismen er ikke vårt endelige mål.

Vi vil ha et samfunn hvor folk arbeider med tilfakslyst og oppfinnsomhet fordi de opplever arbeidet som meningsfylt. Vi vil ha et samfunn der mennesker opplever hverdagen som en helhet, ikke som delt i arbeidstid og fritid. Det er viktig både for økologien, økonomien og demokratiet, at menneskene kan bestemme over seg sjøl, og ikke er brikker i effektive utdanningsmaskiner og en fjernstyrt produksjon som fremmedgjør dem både fra naturen og medmenneskene. Vi vil skape et samfunn som legger vekt på kollektive og økologisk riktige løsninger, et samfunn hvor folket sjøl tar ansvar for hverdagen og sin egen framtid.

I dette samfunnet finnes det ikke klasser, ikke stat og menneskene er ikke skilt av statsgrenser. Alle på jorda har i dette samfunnet mulighet til å leve et fritt og rikt liv.

Kommunismen er ikke historias endestasjon, men den legger grunnlaget for en utvikling som ikke er avhengig av utbytting av menneske og natur.

Jeg synes det sto mye fornuftig i plattformen, og vil :

- Ha informasjon om Rød Ungdom
- Vite mer om Rød Ungdom kvinnepolitikk
- Gå på Rød Ungdoms Bollekurs for jenter
- Vite mer om Rød Ungdom anti-rasistiske politikk
- Gå på Rød Ungdoms grunnsirkel for å få vite mer om hva Rød Ungdom mener generelt
- Bli med i Rød Ungdom
- Abbonere på Rebell, rød Ungdoms avis (75,- for 6 nr.)

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Tlf _____ Alder _____

Sendes: Rød Ungdom, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo

Streiken på SAS-hotellet

Onsdag 6. juli gikk arbeiderne på SAS-hotellet i Oslo ut i streik. Grunnen til streiken var at ledelsen på hotellet hadde sparket 42 stykker for å spare inn 7 millioner kroner.

Dette til tross for at hotellet er så underbemannet at 17 årsverk så langt i år er blitt gjort av ekstrahjelper.

Arbeiderne på SAS-hotellet er har vendt seg til at ledelsen prøver seg om sommeren. Dette er tredje året på rad.

Grunnen til at ledelsen på SAS-hotellet prøver å si opp folk på tross av at de har for få er like enkel som den er hårreisende. Ekstrahjelper er billigere en heltidsansatte, en heltidsansatt har krav på sjukepengen, er ofte organisert og står på disse og andre grunner sterkere. Derfor er de vanskeligere å hundse med. Noe ledelsen selvfølgelig har forstått og prøver å utnytte.

Når beskjeden om oppsigelsene kom fikk ledelsen en beskjed de nok ikke hadde regnet med. I løpet av få dager gikk 220 av de 300 ansatte ut i såkalt «vill streik». Det vil si i strid med hovedavtalens bestemmelser. De som ikke streiket var stort sett kontoransatte og folk i ledelsen

Når nesten alle de som utfører arbeidet på hotellet streiker, blir hotell-driften vanskelig. En ledelse som skal drive et hotell får det mildt sagt umulig. Og standarden på SAS falt. Etter at streiken hadde vart i fire dager, ble ikke mer enn 1/3 del av rommene rengjort, og frokosten på hotellet ble servert med plastbestikk.

STREIKEBRYTERI

I løpet av helgen 9-10 juli forsto både hotell-ledelsen og de streikende at mandagen vil bli avgjørende for hvor-

Streikende arbeidere blokkerer SAS-hotellet

dan streiken skulle gå. Ledelsen prøvde å få inn mange streikebrytere, men de streikende hadde forutsett dette. Klokkå 07.00 møtte 50-60 streikende opp og stilte seg ved alle innganger. Samtidig gikk noen ned på arbeidskontoret for å diskutere med folk sånn at ingen ville bli streikebrytere.

På SAS-hotellet i Oslo er det ansatt endel sikkerhetsvakter, under streiken fikk de i oppgave å opptre som streikeknusere. De fikk i oppgave å skaffe streikebrytere, prøve å lure inn vareleveranser med mer.

I løpet av dagen klarte sikkerhetsvaktene å presse inn 10-15 streikebrytere, og ingen vareleveranser. Det vil si alt for få streikebrytere og ikke noe mat og drikke. Dette knakk ledelsen på SAS-hotellet, og de gikk med på forhandlinger

OG VINNERENE ER..

På streikemøte mandag kveld kunne derfor streikeledelsen legge fram et resultat fra forhandlingene. Alle de

streikendes krav ble innfridd. I avtalen sto det at ingen skulle sies opp, ingen skulle få nye hårreisende arbeidsoppgaver, de streikende skulle ikke saksøkes og ingen skulle trakkeres etter streiken. Ledelsen hadde tapt.

BETYDNING AV STREIKEN

Streiken på SAS-hotellet er viktig for alle arbeidsfolk. På nesten alle arbeidsplasser foregår det en utvikling hvor ledelsen prøver å gjøre arbeidsstokken mer «fleksibel» og EU-tilpassa. Det betyr å svekke oppsigelsesvernet, bytte ut heltid med deltid, og samtidig gi folk mindre lønn. For arbeidsfolk betyr dette mer usikre jobber, dårligere lønn, og mindre innflytelse over sin egen arbeidsdag.

Når arbeiderne på et stort hotell som SAS-hotellet vinner en kamp mot ledelsen på dette, minsker det muligheten for at ledelsen på andre steder skal prøve det samme. Ihvertfall på kort sikt. Det gir også arbeidsfolk større tro på seg selv og att det nytter å slåss.

NYE FORHANDLINGER

Etter at streiken ble vinni skulle forningene og ledelsen forhandle om innsparinger på SAS-hotellet. I disse forhandlingene la klubben fram et forslag til innsparinger som ville medført at ingen måtte sies opp. Ledelsen ville ikke ta forslaget seriøst i det hele tatt, og har sparka 23 ansatte. Dette viser at det ikke bare er penga som skal spares. Klubben skal også få seg en lekse.

Men som forrige gang kan det godt hende at ledelsen på SAS-hotellet har gjort noe dumt. Fagbevegelsen i Oslo er allerede forbanna, og det er ikke usannsynlig at SAS-hotellet vil bli utsatt for boikott fra SAMORG og alle foreningene. Rebell støtter de ansatte på SAS-hotellet, og oppfordrer alle til å støtte opp om kampen for verdige arbeidsforhold og mot oppsigelser.

STØTT DE ANSATTE PÅ SAS-HOTELLET

Natur og Samfunn

Natur og Ungdom (NU) gir ut et ganske godt blad som heter Natur og samfunn. NU er en miljøvernorganisasjon som har framstått som en staut forkjemper for naturen. Derfor skvatt vi litt når vi leste siste nummer av Natur og Samfunn.

For mens de har artikler om vassdragsvern på den ene sida, er det annonser for kraftverksbyggeren ASEA Brow Boveri (ABB) på den andre. Det er artikler om aksjonene mot utbygging av E-6 og E-18, og det er reklame for asfaltprodusenter og bilforhandlere.

Dette minner stygt om Bellona-stilen som det ser ut til er på vei inn i NU. Dere vet den "Grav-opp-dritten-til-hydro-å-få-200 000 kr.-for-det" stilen.

RVs barneorganisasjon

I siste nummer av Gateavisa, fikk Rebell to furtne oppslag. Det ene handlet om hvor kjedelig Rebell er, og det andre om hvor teit det er av oss å påstå at "Gateavisa" ikke tilhører venstresida. Alt sammen var sjølsagt pakka inn i småsutting fra hasjanarkistene.

Et blad som bruker mesteparten av spalteplassen på å skrive om hva slags dop det er luredt å bruke, og på hvor fantastisk ei dopa framtid er i "Virtual Reality", tyder på at de som skriver blekka har lyst til å forsvinne inn i en virtuell verden, og å slippe forholde seg til den grusomme verdenen vil lever i.

I den ene gode artikkelen i Gateavisa står vel også noe av det lureste jeg har lest om "fri fart på motorveien" anarkistene. Hadde de ikke funnes, hadde makthaverene skapt dem. Og heldigvis for oss på venstresiden er de på full fart inn i en virtuell verden der vi forhåpentligvis slipper å ha noe med dem å gjøre.

Arbeid til alle ?

I følge bladet "nytt fra EU" som blir utgitt av EU-kommisjonen delegasjon i Norge har EU nettopp vedtatt at "Arbeid til alle er jobb nr.1". Hovedveien er å gjennomføre det indre markedet fullt ut, og ved å lage en modell for en bærekraftig utvikling som tar miljømessige hensyn. Selv vi som ikke er aktive i noen miljøorganisasjon skjønner at dette ikke henger helt sammen.

Ved å gjennomføre det indre markedet, med maksimal vekst som mål, og å blande det sammen med en "bærekraftig utvikling" skal det skapes arbeidsplasser i følge EUs ministerråd. Og vi som trodde at kapitalistisk ro-drift og bærekraftig utvikling sto i motsetning til hverandre. Når det i tillegg skal skape arbeidsplasser høres dette ut som en løgn ikke engang EU tror på selv (den eneste som evt. kunne finne på å tro på dette, må vel være vår egen statsminister Gro Harlem Brudtland).

Det forklarer også hvorfor Finansminister Sigbjørn Johnsen etter sitt besøk i EU ikke kunne peke på noe konkret som EU hadde gjort for å skape arbeidsplasser. Det ble vel rett og slett litt for pinlig.

Er du lei av kvinneundertrykking ?

DET ER VI OGSÅ!

- Jeg vil gjerne være med på Rød Ungdoms Bøllekurs
- Jeg vil ha informasjon om hva et bøllekurs er først
- Jeg vil ha informasjon om Rød ungdoms jentepolitikk
- Jeg vil ha være med på Rød Ungdoms grunnsirkel
- Jeg vil bli med i Rød ungdom

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Alder _____ Tlf _____

Slippen sendes: Rød Ungdom, Gøteborggata 8, 0566 Oslo

Forbrytelse mot velferdsstaten - en invitasjon til rasering av våre velferdsgoder.

Den norske regjeringa synes det er for dyrt å fø på arbeidsløse, aleneforsørgere og uførepensjonister. Nå skal de få deg og meg og alle andre til å synes det samme. At regjeringa sjøl vedtar og gjennomfører mye av den politikken som driver folk til å leve på trygder og sosialpenger er tydeligvis helt uinteressant,

Det er nesten umulig å gi et fullstendig bilde av den raseringa av velferdsstaten som regjeringa nå legger opp til. De har utgitt en publikasjon med mange fargebilder som skal få oss til å tro på løgnene deres. Heftet har de kalt: "Fornyelse av velferdsstaten - en invitasjon til debatt om våre sosiale velferdsordninger.

Denne invitasjonen til debatt har gått ut til organisasjoner, klubber og partier, og alle oppfordres til å starte en studiering for å diskutere velferdssta-

tens framtid. Sosialminister Hill-Marta Solberg håper tydeligvis at "rådslaget" om velferdsstaten skal fungere like effektivt blant folk som "rådslaget om EF" gjorde i Arbeiderpartiet. "Rådslaget om EF", som var basert på materiell som i hovedsak var laga av ja-folk, skaffa AP mange nye ja-stemmer. Det viktigste med EF rådslaget var allikevel at det ga AP-ledelsen et demokratisk alibi for å jobbe for et norsk medlemskap.

Sosialminister Solberg lokker også med at alle synspunkter fra debatten som blir sendt inn til helse- og sosialdepartementet før 1. oktober vil bli grundig vurdert før de lager forslag til Stortinget. Hvem er det hun tror hun lurer? I dag gir departementene faen i alle organisasjonene som har rett til å uttale seg om saker og ting. Hvorfor skulle de bry seg noe mer om hva folk mener i oktober?.

Det sosialdepartementet håper er at de får inn bidrag som stemmer overens med deres egen politikk, og som de kan bruke som propaganda. Hele heftet er i grunnen ikke noe annet enn et stort propaganda skrift, som har som mål å overbevise folk om at vi ikke har råd til velferdsstaten, og at vi må slutte å gi penger til alle som "ikke trenger det."

"Den sterke utfordringen i dag er å gi solidariteten et nytt innhold: Solidaritet i vår tid betyr at flertallet må prioritere forbedringer som gjør at mindretallet skal komme bedre ut," skriver Solberg i sitt forord til "debatt-heftet". Vi kunne ikke ha formulert regjeringas interesser bedre sjøl. Regjeringa er et redskap for borgerskapet, de tjener overklassens, det vil si mindretallets interesser. Det er klart at det store flertallet av folk i Norge må prioritere sånn at overklassen "skal komme bedre ut".

Hvis Solberg hadde ment noe annet med denne setningen, regner vi med at hun ikke hadde stått inne for en politikk som tar pengene fra uføretrygda, arbeidsløse, aleneforsørgere og eldre. Vi trenger ikke finne opp argumenter for å avsløre hvilke interesser regjeringa tjener, det gjør de helt fint sjøl. Vi bare spør: For hvem er fornyelsen av velferdsstaten mest positiv? Er det for skipsreder Wilhelmssen og Statoildirektør Norvik eller for enkefru Andersen og Stine som er aleineforsørger for to?

JORUNN FOLKVORD

Høyre: Sosialminister Solberg - med et sterkt ønske om å gjennomføre forsorgstaten

Rettferdighet - for hvem?

"det er viktig at de store ressursene som anvendes til pleie og omsorg blir fordelt på en måte som oppfattes som rettferdig av folk flest."

Nei, dette er ikke et sitat fra snillismebekjemperen Rune Gerhardsen, men fra regjeringas debathefte om velferdsstaten. Legg merke til at de store ressursene ikke skal fordeles rettferdig, men "på en måte som oppleves som rettferdig". (vår uthevelse.) Regjeringas debathefte er fullt av den slags perler. Plassmangel hindrer oss i å trykke alle, men her er noen eksempler på hva Regjeringa som blir sagt når regjeringa skal legge fram sitt syn på velferdsstaten.

En ting du må huske når du leser disse sitatene at det ikke skal være rettferdig, det skal bare oppleves som rettferdig.

Noe av det verste regjeringa kan tenke seg er pensjoner. Bare hør hva de sier om utgiftene over statsbudsjettet. "Det mest kostbare er pensjonene, fordi hvert pensjonistkull fram mot

2007 vil tjene opp høyere pensjoner, og fordi det blir flere pensjonister." Regjeringa beskriver det altså som kostbart å ha mange pensjonister, men er det ikke sånn at folk har jobba for pensjonen sin? Betaler ikke vanlige folk skatt gjennom et langt liv, for så å kunne trekke seg tilbake som pensjonister? Hele heftet er spekka med skremser om "eldrebølgen", "de store pensjonistkullene", "de trengende eldre" og så videre og så videre.

På side 11 avsløres det (i en billedtekst) hvor mye sosialhjelpsparasittene stjeler fra oss andre i løpet av et helt år. Under 2% av velferdsutgiftene

Noen få skal hjelpes, og vi andre skal hjelpe dem med å bli rikere. Foto: Ola Sæther

står de for! Det er vel neppe noen som trækkes mer på enn folk som er avhengige av sosialhjelp for å overleve. Dette er folk som blir hengt ut som udugelige latsabber og snyltere, av den enkle grunn at systemet gjør det umulig for dem å overleve økonomisk på noen annen måte. Disse 150 000 menneskene som får sosialhjelp hvert år er altså monstre som spiser opp sosialbudsjettet vårt. I realiteten er ikke utgiftene som må til for å gi dem et minimalt livsopphold mer enn 2% av velferdsutgiftene våre.

Vi kan jo skjønne at den norske regjeringa må rope litt om absolutt alle utgifter. For en krone her og en krone

der - ja. Det blir fort penger av sånt. Om den norske økonomien står det å lese: "Vi hører nok til verdens rikmannsklubb, men i denne rikmannsklubben er vi ikke blant de ti på topp." Dette sies om en stat som har 170 milliarder kroner i netto formue, i praksis er staten altså gjeldsfri. Dette sies om en stat som har en utenlandsgjeld som forsvinner i forhold til hva andre land skylder dem. Vi sier ikke mer...

Nå skal ikke vi bare være slemme mot staten, de vil jo så gjerne hjelpe. Bare hør vi kan lese på side 18 i det nye heftet: "en større grad av målretting og økonomisk behovsprøving vil kunne styre ressursene til de som trenger det mest.(...)" Staten vil hjelpe dem som trenger det mest, hvordan kunne vi tro noe annet? Men det står lite om hvilke forutsetninger som bestemmer at noen "trenger det mest", mens andre ikke trenger det. Hvis bare de som trenger det mest får hjelp, tror staten at det betyr at de andre ikke trenger hjelp lenger?

Hvis regjeringa får det som de vil, blir det lite penger til de som trenger det nestmest, men det finnes en plan for dem også; de frivillige organisasjonene. "Nyere studier har vist at det er en sterk sammenheng mellom et samfunns evne til å fungere demokratisk og det samme samfunnets grad og mengde av frivillig organisert virk-

somhet." For å fraskrive seg ansvar, forteller staten at det blir mer demokratisk med frivillige organisasjoner enn med et velferdstilbud til alle. Og det er vel fordi de elsker de frivillige organisasjonene så høyt at de år etter år har kuttet støtten til dem. Korps, idrettslag, fritidsklubber med flere har alle fått trangere økonomiske kår.

Det er umulig å få med seg alle perlene fra dette debatheftet. Hvis du har lyst til å se med egne øyne noe av det vi har skrevet om her og mer til, så ta kontakt med helse- og sosial departementet, de sender deg heftet gratis. Før vi avslutter helt skal vi allikevel ta med et siste eksempel som dreier seg om hvem som skal betale. Som kjent er det gjerne betalinga og hvor den skal komme fra som utløser den største debatten. Dette handler om egenbetaling:

"Økt egenbetaling kan bidra til at brukerne lettere ser sammenhengen mellom pris og omfanget av tjenestene. Brukerne kan på denne måten stimuleres til å velge den omsorgsløsningen som gir best resultat i forhold til kostnadene. Dette kan hindre overforbruk av tjenestene." Eller for å si det på godt norsk: har du ikke penger, har du heller ikke behov for omsorgstjenester!

JORUNN FOLKVORD

1000 folk demonstrere mot Københavns budsjettforslag 1. september Foto: AFL

Massive protester mot Københavns budsjettforslag

Overborgmesteren i København har inngått en avtale om kommunens økonomi med regjeringa. Avtalen slår fast at samtlige kommunale boligeiendommer i København skal selges ut og at sjukehusa skal overdras til et selvstendig selskap.

I Københavns budsjettforslag for neste år er det også foreslått å skjære ned med 225 mill. danske kroner, blant annet skal det kuttes 38 mill. på skolebudsjettet. Forslaget blir møtt med mer omfattende motstand enn det har vært mot noe budsjett på mange år.

Ni fagforeninger i København sammen med Københavns Forældreorganisation og de ansatte på sosialsentrene mobiliserte til en demonstrasjon mot budsjettforslaget torsdag 1. september. Det er de fagforeningene hvor medlemmene har vist størst raseri mot nedskjæringsplanene som har kommet på banen, alt fra Lærereforeningen til Snedker-Tømmerforbundet slutta opp om demonstrasjonen, som de ansatte på sosialsentrene først tok initiativet til.

SAMLING AV MOTSTANDEN

Med nedskjæringene på 225 mill. danske kroner og utsalget av sjukehus og boliger, er det snakk om et

budsjettforslag som vil ramme store deler av befolkninga i København.

Avtalen mellom overborgmesteren og regjeringa henger sammen med budsjettforslaget. Det er i denne avtalen det blir bestemt at samtlige boligeiendommer som i dag er eid av Københavns kommune skal selges og at sjukehusa skal overdras til et selvstendig selskap. Avtalen peker i retninga av økt privatisering og legger den politiske kontrollen med to så viktige områder som boliger og sjukehus utafør Borgerrepræsentationen (bystyret).

Det er sosialsentre, skoler, barnehager og eldreomsorgen som blir hardest ramma av nedskjæringene. En rekke politiske krefter som er aktive i leieboerbevegelsen og foreldrearbeidet har tatt initiativ til å fortsette og utbygge motstanden mot budsjettforslaget. Det arbeides fram mot en stor demonstrasjon den 29. september, som kan samle ansatte, foreldre, barn, fagforeninger, klubber, skoleelever, beboerforeninger, grasrotbevegelser, eldreorganisasjoner m. fl.

Saksa fra Dagbladet Arbejderen, torsdag 1. september 1994

EU-medlemskap fører til nedskjæring og privatiseringer

Forslaget til nytt budsjett i København er en direkte "EUisering" av den danske velferdsstaten, det minner også stygt om den raseringa av velferdsstaten som regjeringa gjennomfører her i Norge.

Offentlig helsevesen, skole, eldreomsorg og sosialvesen skal enten legges ned, privatiseres eller være så dårlig at bare vi som ikke har råd til noe bedre vil bruke det.

Sponsorskolen Kutt i skolebudsjettene vil også øke skolenes "vilje" til å innføre den såkalte sponsorskolen (i Norge kaller de det "samarbeid mellom skole og bedrift"), som er veldig populær i EU. Det går ut på at bedrifter kan betale skolemateriell, utstyr og maskiner. Dette systemet vil stort sett gjøre undervisninga bedre enn i utgangspunktet, men samtidig vil bedriftene få en slags kontroll over undervisninga og elevene vil i mange tilfeller, kanskje spesielt på yrkesskolen, bare få opplæring på maskinene til én spesiell bedrift.

Vårt svar på nedskjæring og sponsorskole er å kreve at staten betaler for en god utdanning til alle. Og at folk skal kunne leve et ålreit liv sjølv om de ikke svømmer i penger.

TOR FRIESTAD

Elevene som forsvant

Undervisninga på Sjællandsgade Skole i København er stoppa. Lærerne er på jobb, men elevene har fått nok.

Stolene i klasserommet står pent under borda. Tavla er tørka av. Gangene er tomme, knaggene er uten jakker. Elevene er vekk

Et annet sted på skolen drønner musikken fra en ghettablaster, madrassene er spredd utover gulvet og noen gutter spiller basket. Det er ca. 20 ungdommer i gymsalen, men for bare noen timer sida var det mer enn 50 der. Mange er hjemme for å spise og hente soveposer.

Elevene fra sjetten til tiende klasse ved Sjællandsgade Skole la i går (5. september) ned undervisninga. De setter seg ikke ved pultene før protesten deres blir hørt.

De siste fem åra ha skolene i København blitt ramma av nedskjæring etter nedskjæring, og elevene begynner for alvor å merke hva et lavt budsjett innebærer. På Sjællandsgade Skole betyr det at leirskolen er kutta vekk, og kantina, hvor elevene hjelper til med salget av mat og frukt, er stengt. Allikevel er det fortsatt ikke slutt på nedskjæringene. I budsjettforslaget for neste år er det foreslått å kutte 38

millioner danske kroner i skolebevilgningene. Det har fått elevene ved Sjællandsgade skole til å bosette seg i gymsalen. Dag og natt. De har også snakket med elevene på andre skoler, og det er nå flere skoler som er okkupert av elevene, og det er minst 16 skoler hvor elevene aksjonerer på en eller annen måte.

- Vi er de første, fordi vårt elevråd arbeider meget hurtig. Når vi beslutter noe, får vi satt det meste gang dagen etter, forteller Lonni Hansen fra tiende klasse og medlem av elevrådet.

Ideen oppsto etter en stor demonstrasjon mot nedskjæring den 1. september. Da bestemte elevrådet at de skulle okkupere skolen, og dagen etter innkalte de til allmøte. På møtet ble det med overveldende flertall bestemt at de skulle legge ned undervisninga for elevene i sjette klasse og oppover.

Elevene skal sende brev til borgerrepræsentationen (bystyret), hvor de forklarer sin situasjon.

- Politikerne tenker bare på tall. De kjenner ikke til virkeligheten på skolene. Lærerne må få bedre tid til elevene, sånn at de små klassene får de samme gode opplevelser som meg, sier Lonni Hansen og hentyder til leirskolen og kantina som er kutta vekk.

Saksa fra Dagbladet Arbejderen, Torsdag 6. september 1994

Skoleelever i København okkuperer skolen i protest mot nedskjæring

Hva handler EU

Det er få måneder igjen til Norges tredje medlemskapsforhandlinger med EU avsluttes. 28. november 1994 skal den norske befolkninga si ja eller nei til EU. Fram til da råder det unntakstilstand.

Opprustningsfasen er over, og partene skal ut å måle styrke i kam-

EU-kampen handler ikke om å danse og syng i Europa.

HVORFOR KAMP MOT EU

Ja-sida vil gjerne overbevise oss om at EU-kampen er kampen mellom de utadvendte og moderne som ser at ting ikke kan fortsette som før, dagens problemer trenger «nye» løsninger, og en allianse av bakstrevserske subsidierte bønder, gjerne stalinister og rasister som vil sitte isolert i Norge og se på samarbeidet i Europa. Men EU-kampen handler ikke om å danse og syng i Europa. Den handler om at borgerskapet i Norge vil selge landet til den europeiske storkapitalen for å få spise bær med de store.

EU-kampen handler om hvilke muligheter folk skal ha til å kontrollere og påvirke myndighetene. For selv om vanlige folk har liten innflytelse i Norge, blir det enda verre i et union utelukkende bygd opp for å tjene den europeiske storkapitalen, et union der alt foregår på et fremmed språk, og dokumenter og utredninger i utgangspunktet ikke er offentlige.

EU-kampen handler om hvorvidt Norge skal melde seg inn i en ekspansiv imperialistblokk, og bygge enda mer opp om det verdensomspennende apartheidssystemet. Her er det ikke benker og butikker som er utstyrt med «for whites only» - det er piggråden rundt Festung Europa.

EU-kampen er ikke en kamp mellom utadvendte Europa-tilhengere og bakstrevserske bønder, det er en kamp mellom borgerskapet og deres lakeier, og folk som ser at EU er en fortsettelse av det gamle systemet, de gamle løsningene. EU er ikke et samarbeid

for å skape fred og arbeidsplasser, det er en imperialistblokk som skal styrke det europeiske borgerskapet i kampen mot USA og Japan. Vi ønsker oss et samfunn hvor mennesker er viktigere enn profitt, da er ikke EU veien å gå.

BEHOVET FOR EI KLASSEANALYSE

Det er viktig å holde fast ved klasseperspektivet når vi skal lage ei analyse og en argumentasjon i EU-kampen. Klasseanalysen forteller oss at flertallet av jordas folk blir undertrykt av et lite rikt mindretall; borgerskapet. Klasseanalysen forteller oss at en fisker i Lofoten og en fisker i Yang-Tze Kiang har felles interesser og at ei vaskedame på Grunerløkka og ei bardame i Managua har samme fiende. Når vi sloss mot overklassen i Norge, støtter vi samtidig kampen som føres mot undertrykkere verden over. Kampen for norsk sjølvråderett er blant annet viktig fordi den svekker den internasjonale storkapitalen, og styrker kampen for nasjonal sjølvråderett andre steder i verden; i Nord-Irland, i Kurdistan, i Palestina.....

Det er viktig at revolusjonære holder fast ved denne analysen, vi må ikke lage en konflikt mellom internasjonal og nasjonal argumentasjon, et nasjonalt «nei» på dette grunnlaget er et internasjonalt «nei», fordi det er et spark mot det internasjonale borgerskapet.

Vi må vise hva Festung Europa vil bety for vanlige folk, både i Norge og i andre deler av verden. Hvor blir det av arbeidsplassene, hva skjer med matproduksjonen i Norge, hva skjer med trykderettighetene, hvilke konsekvenser vil et enda sterkere Europa få for bønder i Ghana og India? Ja-sida argumentere med fraser, og bruker tida på å rakke ned på Nei-sida i steden for å argumentere for EU. Vi må bruke tida på å fortelle folk hva EU egentlig er!

VI MÅ STYRKE VENSTRESIDA

EU-kampen er viktig på mange måter. Det er lenge sida vi har hatt ei sterk og slagkraftig venstreside i Norge. De berømte 68'erne drukna i høyrebølgen og Yappemoten. I dag står vi overfor ei krigserklæring fra et sterkt og mektig borgerskap. Målet med kampen vår er selvsagt å få et flertall mot EU. Men vi har et større mål, og EU-kampen må føre oss nærmere det.

Derfor må vi ha en strategi i EU-kam-

pen som går utover det å ha høyest nei-prosent 28.november. Et mål må være ei økt radikalisering blant folk, og å styrke den revolusjonære venstresida. Det kommer flere kamper etter denne, og det er viktig at vi bygger oss opp og blir sterkere. For hvorfor skal vi feire når vi vinner EU-kampen, hvis vi sitter og ser på mens regjeringa raserer velferdsgoder, når «ikke konkurransedyktige» bedrifter legges ned, når innvandrere, flyktninger og asylsøkere stemples som «uønskete» og nektes innreise? En blir ikke mindre arbeidsløs av at det er ei AP-regjering som skjærer ned, isteden for en EU-kommisjon. Et nei ved folkeavstemninga betyr ikke at vi har vunnet kampen. Det betyr at vi har vunnet et stort og viktig slag.

DEN STERKE OG MEKTIGE JA-SIDA

Det er ei sterk Ja-side vi sloss mot, denne gangen som den forrige gangen. Ja-sida har regjeringsmakta og flertallet på Stortinget. De har kunnet diktere en rekke ting som har gitt dem bedre odds i kampen. Ja-sida fikk kuppet igjennom EØS-avtalen i Stortinget, de kunne søke om norsk EU-medlemskap på tross av flertall mot EU i Norge, de har deltatt som norske forhandlingsledere i Brussel og det var de som bestemte datoen for folkeavstemning i Norge, beleilig etter Finland og Sverige. Ja-sida har visst å bruke makta de sitter med, og de har fått det meste som de ville.

Ja-sida er mektige, med de store ka-

pitalistene i spissen sitter de trygt og godt på Onkel Skrues pengebinge. Derfra kontrollerer de, denne gangen som i -72, de store mediene. Den «frie og uavhengige pressa» styres av monopolselskap, og de som har de største sedlene dikterer nyhetene. Vi må ikke tro at de store mediene vil ha ei saklig informerende rolle i EU-kampen. Disse mediene er en viktig spiss i Ja-sidas propagandamaskin, og etterhvert som november nærmer seg vil nok dette bli mer og mer tydelig. Avisenes lovprising av forhandlingsresultatet og de «standhaftige, urokkelige norske forhandlerne, som jobba dag og natt for å sikre en god avtale» var bare en forsmak på det som vil komme.

Men Ja-sida er sterke på flere måter. De har en enhetlig ledelse, hele Ja-sida med NHO og Høyre i spissen underordner seg lydige Arbeiderpartiet og Gro. De har gamle Nei-folk i rekene som sitter med erfaring fra 1972 og som derfor vet endel om Nei-sidas svakheter. Dessuten har de vært veldig flinke til å analysere nei-sida, sett hvor vår styrke ligger og hva som er våre svakheter, og de innretter sine angrep etter det.

JA-SIDAS STRATEGI

Det er særlig tre ting Ja-bevegelsen har grepet tak i. De har sett at vi har tre store fordeler. Vi har de viktige argumentene og forteller folk sannheten om EU, vi har de aktive folka og vi har et blokkerende mindretall på Stortinget. Disse tinga gjør at vi står sterkt, og motstanderene våre veit det.

Og nettopp derfor har de retta sine angrep akkurat mot dette.

Ja-folka vet at de ikke vil vinne gjennom å fortelle sannheten; så de lyver og trekker fram usakelige argumenter. De sier at vi ikke er nødt til å delta i EUs tredje fase, valutasamarbeidet med felles sentralbank. De kommer med utgreininger om hvor mye vi vil tjene på et EU-medlemskap og «glemmer» tilfeldigvis å ta med en økonomisk oversikt, og de forteller oss at EU er sexy.

En annen viktig del av strategien deres går ut på å passivisere folk. Det er viktig for dem at kampen føres på høyt plan i media og på Stortinget, så langt unna vanlige folk som mulig. De har alt å vinne på at folk sitter hjemme foran TVen istedetfor å delta aktivt i debatten.

Dessuten prøver de å gjøre EU-kampen til en «hertesak». Hver og en må gjøre seg opp en mening uavhengig av alle andre. Denne taktikken er viktig for å hindre at fagforbund og fagforeninger tar standpunkt mot EU. Når interessenmotsetningene i samfunnet skjules og EU-kampen gjøres til en hertesak, er det lettere å argumentere for at hvert enkelt medlem i ei forening eller et forbund må gjøre seg opp sin individuelle mening om EU, istedet for at medlemmene sammen tar et standpunkt.

I motsetning til -72 så fins det altså nei-folk på tinget denne gangen, og det er faktisk så mange at de kan blok-

EU-kampen er en kamp mot at det norske borgerskapet skal få selge landet til utenlandsk storkapital. At regjeringa her har på lusekofter skal du ikke la deg lure av

kampen om?

Forrige gang vi ble forsøkt meldt inn i EU ble resultatet som kjent NEI. Bildet er fra NRKs valgveke i 1972 og viser Nei-sieren like over midnatt

kere en norsk EU-medlemskaps-søknad. En viktig strategi for å møte dette, har vært den såkalte 50.1% debatten. På et tidspunkt da Nei-sida leda stort i meningsmålingene starta en tilsynelatende helt uaktuell debatt i aviser og tv, striden sto om hvorvidt alle nei-representantene på Stortinget var bundet til å stemme ja til EU hvis det ble 50.1% flertall i folket. Her drukna alle saklige argumenter om geografisk representasjon og årsaken til kravet om 2/3 flertall på Stortinget, i et hyl om de udemokratiske bøndene som nekta å bry seg om folkevilja.

På Nei-sida har vi vært mindre flinke til å analysere debatten å angripe Ja-sida der det svir mest. Vi har istedet latt dem styre debatten, og deltatt på deres premisser.

KAMPEN FRAMOVER

Det ser unektelig lyst ut for oss nå. Vi leder kampen overlegent, og forspranget øker. Men vi bør allikevel ikke ta seieren på forskudd. Da EU-kampen begynte for alvor i 1971, var Nei-sida oppe i 70% tilslutning på meningsmålingene. Resultatet folkeavstemningsdagen viste noe helt annet. Da var det en beinhard kniv-

ing mellom ja og nei, og bare ett par prosent sikra nei-seieren.

Staten og næringslivet hadde satt alle sine krefter inn i å skildre Norge som «Nordens Albania». Det kommer de til å gjøre igjen. Vi kommer til å få høre om hvordan næringslivet vil flykte til utlandet, hvordan Norge blir et isolert land uten mulighet til å handle og samarbeide med utlandet.

Vi kommer til å få høre hvor viktig det er å gjøre som de andre landa i Norden. Om og om igjen vil de si det på tv, i avisene og fra Stortingets talerstol.

Vi vinner ikke gjennom avisene, TV eller Stortinget. Vi er nødt til å være blant folk, og snakke med dem direkte. Vi må diskutere med folk overalt hvor vi møter dem; på skolen, på jobben, på treninga, på bussen, i heisen og i køen på Rimi. Bare på den måten kan vi vinne EU-kampen, og gi borgerskapet et skikkelig balle-spark.

SEIEREN ER VÅR!

EU kampen kommer til å koste mye både av tid og krefter. Vi sloss mot en sterk og desperat Ja-side. Dette er tredje gang de prøver å få oss med i

EU, eller ECC som det het dengang. Denne gangen kommer de ikke til å spare på noe for å få det som de vil. Men vi er også sterke og vi er mange, mange flere. Vi kommer til å vinne denne gangen også hvis vi står på. Nå er det bare å komme seg ut på gata, og går alt som det skal fjerner vi EØS til våren!

MARTE RYSTE

Slutt rekkene!

Datoen for folkeavstemminga er fastsatt. Den 28.november skal folket si Ja eller Nei til norsk medlemskap i Europa Unionen.

For å starte denne artikkelen med en gammel frase «Dette er sannsynligvis den desidert viktigste politiske kampen i Norge de siste 20 årene». Men hva handler egentlig EU-kampen om? Etter min mening er det viktigste om Norge skal bli direkte (politisk og økonomisk) underlagt sentraleuropeisk storkapital, eller om Norge skal opprettholdes som et selvstendig, men fortsatt kapitalistisk land.

Hva er så egentlig forskjellen vil kanskje noen tenke? Hva vil være for-

skjellen på om Norge er en selvstendig nasjonalstat eller endel av Europa Unionen?

Som endel av EU vil Norge bli styrt av sterke imperialistiske kapitalkrefter fra Sentraleuropa. Vilkaene for revolusjon i Norge vil bli svekka, og den viktigste politiske kampen vil være om det er folk i Norge som skal styre dette landet.

Med andre ord, den samme kampen som ble ført i 1905, og 1940-45. Blir vi medlemmer av EU, må vår poli-

tiske hovedsak til å bli «For et fritt Norge». Alt annet vil være samme type skivebom som da trotskistene i 1940 ikke tok avstand fra tyskernes invasjon, og holdt fast på at det norske borgerskapet fremdeles var hovedfienden.

En forutsetning for at vi skal kunne lage revolusjon i Norge er at Norge er en selvstendig nasjonalstat, fordi som en undertrykt nasjon vil kampen først og fremst handle om politisk frigjøring fra fremmed styre.

Fram til avstemminga har alle som kaller seg revolusjonære ei hovedoppgave: Et overveldende NEI!!

Etter min mening er dette kjerna i EU-saken. Og jeg mener at alle som kaller seg sosialister og revolusjonære må delta aktivt i kampen for norsk selvstendighet. Å overse denne kampen, stå passivt ved siden og se på, bør ikke være mulig for revolusjonære.

Fram til 28. november vil mye av utviklingen i Norge de neste 20 årene bli fastsatt. Om vi vinner eller taper kommer til å bety uendelig mye, og om vi vinner eller taper vil bli avgjort av hvor mange vi er som slåss mot

EU. Dette er en oppfordring til alle dere som enda ikke er aktive i EU-kampen. Bli aktive! Bli med og ta del i den viktigste politiske kampen i Norge.

Skal vi kunne vinne må vi bli mange flere, og det kommer nok ikke noen ny sjanse med det første.

JO RYSTE

Vest-Sahara: En motstandsdyktig koloni

I Nord-Afrika, like sør for Marokko ligger det et land som er drøyt halvparten så stort som Sverige. Det offisielle navnet er La Republica Saharaui Democratica, RASD, vi kaller det Vest-Sahara. På Berlinkonferansen i 1884, da imperialistmaktene delte verden mellom seg, ble Spania tildelt Vest-Sahara.

Dessverre for Spania var ikke det sahariske folket videre interessert i å bli "oppdaget" og kolonisert. Det tok derfor Spania mer enn 50 år før de hadde total militær kontroll over området. Frankrike var et av de landene som hjalp Spania aktivt med både våpen og soldater. For Frankrike var det viktig at Spania fikk kontrollen over Vest-Sahara så ikke nasjonalismen og tanken om sjølstyre skulle spre seg til de franske koloniene i Nord-Afrika.

For spanjolene var Vest-Sahara først et strategisk område bl.a. fordi det lå så nær de spanske kanariøyene, men når det på slutten av 40-tallet ble oppdaget store fosfatforekomster, ble Vest-Sahara også interessant økonomisk. I velkjent kolonistil begynte Spania etterhvert å tømme Vest-Sahara for naturressurser. Interessen for folket i Vest-Sahara begrenset seg til det faktum at de var en kilde til arbeidskraft. Rundt 1970 var det offentlige helsestellet elendig og rundt 90% analfabeter.

HVEM EIER VEST-SAHARA?

På 60-tallet begynte de afrikanske koloniene å frigjøre seg fra sine europeiske undertrykkere. I det internasjonale samfunnet var det ikke lenger stuereint å ha kolonier. Imidlertid var, og er det fortsatt stuereint å bedrive økonomisk utbytting, bare landa er sjølstendige på papiret. I august 1974 ble Franco-Spania til slutt tvunget til å gå med på en folkeavstemning i Vest-Sahara om landets framtid. Da kom plutselig Marokko på banen og sa stopp!

I likhet med sionistenes tanker om Stor-Israel, hadde Kong Hassan II av Marokko store planer om et Stor-Marokko, hvor Vest-Sahara var en viktig del. Kong Hassan fikk utsatt

folkeavstemninga i Vest-Sahara ved å trekke saken inn for den internasjonale domstolen i Haag. Samtidig med at saken gikk for retten i Haag, rustet Kong Hassan II opp den marokkanske hæren med våpen fra USA og Frankrike.

Den 16. oktober 1975 kom Domstolen i Haag til at Vest-Sahara tilhørte de sahariske stammene, og ikke Marokko eller Mauretania, som også hadde framsatt krav om deler av Vest-Sahara. Marokko brydde seg ikke noe særlig om denne domsavsigelsen, og i november samme år gikk de inn i Vest-Sahara med en styrke på 50 000 mann.

TREPARTSAVTALEN

Marokkos invasjon var ikke bare en militær handling, men avledet også oppmerksomheten fra en avtale som ble inngått i Madrid 14. november 1975. I et hemmelig møte hadde representanter fra Spania, Marokko og Mauretania avgjort det sahariske folkets framtid. Avtalen gikk kort og greit ut på at Marokko fikk lov til å okkupere det nordlige Vest-Sahara, mens Mauretania skulle få okkupere den sørlige delen av landet.

For Spania var det viktig å komme seg ut av Vest-Sahara fortest mulig uten å lide økonomiske tap. Presset fra FN var allerede stort, de politiske forholdene i Spania svært ustabile (6 dager etter at avtalen ble underskrevet døde Franco), og motstanden fra frigjøringsbevegelsen Frente Polisario ble bare kraftigere.

Da Spania trakk seg ut, var Vest-Sahara i en kort periode uten konstitusjon og en formell regjering, men allerede i februar 1976 ble Den Demokratiske Sahariske Araberrepublikken (RASD) utropt. Dette skjedde i byen Bir Lehlu inne i Vest-Sahara. På dette tidspunktet var deler av landet allerede okkupert av Marokko og Mauretania fulgte snart etter.

FRA DA TIL NÅ

Allerede i 1979 ga Mauretania opp sine krav på Vest-Sahara og trakk ut de militære styrkene. Til stor irritasjon for Marokko anerkjente Mauretania også den Demokratiske Sahariske Araberrepublikken (RASD) i 1984. Det samme året fikk RASD en fullverdig plass i OAU (Den Afrikanske Enhetsorganisasjon-en), noe som førte til at Marokko meldte seg ut.

Under hele okkupasjonen har USA vært en fast våpenleverandør til Marokko, og er interessert i å ha innflytelse i Marokko bl.a. utfra landets

strategiske plassering. Når spørsmålet har vært oppe i FN har det vært et overveldende flertall for å få i gang forhandlinger og våpenhvile. USA og andre stormakter har avholdt seg fra å stemme når spørsmålet har vært opp.

I dag står FN-styrken MINURSO i Vest-Sahara, og deres hovedoppgave er å overvåke en folkeavstemning om landets videre framtid. Det store spørsmålet er nå om det blir noen folkeavstemning. De som skulle ha stemmerett i folkeavstemninga var i utgangspunktet familier som var med

i den siste spanske folketellinga, dette nekter Marokko å godta. Til nå har mer enn 125 000 marokkanere blitt ført inn i Vest-Sahara. De påberoper seg stemmerett, noe som nødvendigvis vil påvirke resultatet av avstemninga drastisk.

FNs Generalsekretær Boutros Ghali ga partene en frist til 15. juli på å komme til enighet, hvis ikke ville MINURSO styrkene bli trukket ut. Partene kom ikke til enighet og hva som vil skje framover nå er uklart.

JORUNN FOLKVORD

På grensen mellom Vest-Sahara og Marokko er det bygd en sandmur for å hindre geriljaangep inn i Marokko

De rikes rett til råderett

Sjølsagt hadde Norge rett til å kaste ut tyskerne under andre verdenskrig, de okkuperte jo landet vårt. Ingen norske myndigheter vil bestride dette. På samme måte hadde Kuwait all mulig rett til å slåss mot Irak, når Irak invaderte landet deres. Ingen norske myndigheter vil heller bestride dette.

Norske myndigheter er raskt ute for å forsvare sjølråderetten til nasjoner når det tjener deres interesser. For folk flest er nasjonal sjølråderett en selv-

følgelighet som man ikke har et veldig bevisst forhold til, som regel synes man det bare er naturlig og sjølsagt at et land ikke skal få okkupere et annet. Det at folk ikke har et bevisst forhold til dette spørsmålet, blir brukt aktivt av regjeringa når de skal forsvare imperialistlandas framferd rundt om i verden.

Når Irak invaderte Kuwait, var ikke den norske regjeringa sein om å rope etter internasjonale sanksjoner. Store ord som menneskerettigheter, nasjoners rett til selvstendighet og internasjonal lov og rett blei bært på banen. Da USA bomba Irak tilbake til steinalderen og drept flerfoldige titusener sivile, var det visst ingen som husket disse orda lenger. Det er heller ingen i den norske regjeringa som roper disse orda høyt når det gjelder Marokkos okkupasjon av Vest-Sahara

GODAL GÅR RUNDT GRØTEN

På spørsmål fra Rød Valgallianse i Stortingets spørretime, om Regjeringa ville ta noe initiativ i FN i forhold til at Marokko saboterte fredsplanen i Vest-Sahara, svarte Utenriksminister Godal blant annet følgende: "...det (er) ikke behov for en selvstendig norsk utenrikspolitikk på dette feltet. Nesten alle land i verden er enig med oss i at det skal holdes en folkeavstemning, og har gitt sin støtte til vedtakene fra FN's sikkerhetsråd."

Konklusjonen til RV-representanten blei at: "...utanriksministeren sa at nesten alle land i verda er enig. - Og ingen gjer noko med det!" Vest-Sahara er ikke noe engangstillefelle i denne typen saker. Nasjonal sjølråderett er noe den norske regjeringa forsvare, når det er snakk om å forsvare stormaktenes imperialistiske interesser.

Ørkenkrig og tøffe damer

Saharianerne er arabere, de fleste arabere er muslimer.

I endel muslimske land har kvinnene en svært underordna rolle. Utfra dette skulle man tro at kvinner fra Vest-Sahara var enda mer ufrie, i og med at mange av dem også er forvist fra sitt eget land.

I dag bor mer enn 200 000 saharianere i flyktningeleire i Algerie, mange har bodd der siden slutten av 70-tallet. Fra flyktningeleirene styres det meste av Polisarios virksomhet, og det er i flyktningeleirene det nye Vest-Sahara bygges. Kontrollen i flyktningeleirene er det kvinnene som har.

SJØLSTENDIGE KVINNER

Kvinnene i Vest-Sahara har alltid hatt en mer sjølstendig rolle enn andre muslimske kvinner. Fra lenge før europeerne kom har kvinnene deltatt i styringa av landet. Før spanjolene kom ble Vest-Sahara styrt av et råd, yeeman, hvor alle stammene hadde en representant. Til dette rådet kunne kvinner velges på lik linje med menn.

På slutten av kolonitiden under spanjolene var kvinnene blant de som gikk i første rekke i motstandskampen. Fordi de kunne bevege seg friere enn mennene var de viktige når det gjaldt å transportere våpen og overlevere beskjeder. Kvinnene sto også bak de første store demonstrasjonene mot koloniregimet, hvor flere kvinner ble drept og hundrevis fengsla og torturert.

I dag er 95% av alle som bor i flyktningeleirene kvinner, barn og gamle. Kvinnene styrer utdanninga, helsestellet, håndverksverkstedene og rettsvesenet. Selvsagt sitter det også menn i en del komiteer, men i all hovedsak er det kvinnene som styrer, mens mennene er ved fronten. Leirene er demokratisk oppbygd med et representativt demokrati.

MED VÅPEN I HÅND

Våpenmakt har til nå vært det eneste språket okkupasjonsmakta Marokko har forstått, og det var de militære kostnadene som i sin tid fikk Mauritania til å oppgi sine planer om å overta deler av Vest-Sahara. Polisario har slåss med våpen i hånd siden 1973. Sjøl om det i hovedsak er mennene som er ved fronten i Vest-Sahara er også kvinnene en viktig del av det militære apparatet.

Siden kvinnene har ansvaret for flyktningeleirene, har de også ansvaret for det militære forsvaret av leirene. Dette betyr at ikke bare unge menn, men også unge kvinner får militær trening. Siden 1978 har det faktisk vært en egen "kvinneskole" hvor kvinnene har fått lærer-, sjukepleier- og håndverksutdanning, samtidig som de har fått opplæring innenfor kulturelle aktiviteter, sport og militær trening.

ET BELEIRA LAND

Når vi i Norge snakker om at EU-kampen er en skyttergravskrig, kan Vest-Sahara være et eksempel på hva en virkelig skyttergravskrig er. Fram til 1981 var det Polisario som hadde initiativet i den militære kampen. Geriljastyrkene kunne bevege seg fritt over hele Vest-Sahara, og de angrep også langt inn i Marokko. Dette fikk de marokkanske styrkene til å bygge såkalte defensive linjer, eller murer som de kalles.

Disse murene er to meter høye og bygd opp av stein, gruss og sand i

Kvinner har en selvstendig rolle i frigjøringskampen. De styrer bl.a. i praksis de fleste flyktningeleirene

hovedsak. Området rundt murene er minelagt og for omtrent hver femte kilometer er det tungt bevæpna vaktstasjoner. Vaktstasjonene er i tillegg til at de er utstyrt med kanoner, også utstyrt med radarer og annet høyt teknologisk utstyr som fungerer som øyne og ører for vaktpostene. Dette utstyret kommer fra "demokratiets forsvarer" - USA.

Rundt tre fjerdedeler av Vest-Saharas territorium er omringet av murer, og det er bak disse murene at mesteparten av Marokkos 150 000 soldater befinner seg. Til tross for dette klarer fortsatt Polisario å ta seg inn bak murene og rette angrep mot de marokkanske okkupantene.

MULIGHETENE FOR SEIER

Polisarios åpenbare fordel er at de slåss for sitt eget land, for frihet og sjølstendighet. De har godt motiverte soldater og de kjenner ørkenen og er vant til klimaet, kort sagt er de gode geriljasoldater. Marokkos soldater er som mange andre okkupasjonshærer dårlig motivert. De tar del i en langvarig krig, som de ikke sjøl ser noen hensikt i. Grunnen til at de fleste er der, er enten at de er utkommandert, eller et de har blitt soldater for å kunne forsørge seg.

Det er mulig å trekke paralleller mellom krigen i Vest-Sahara og Eritreas frigjøringskrig mot Etiopia. Også i Eritrea slåss geriljahæren mot en langt større og bedre utstyrt hær, men som totalt manglet ønske om å delta i krigen. Også EPLF (Eritreiske frigjøringshæren) satset mye på utdanning i frigjorte områder, slik som Vest-saharierne gjør det i flyktningeleirene.

Eritrea som slåss mot Etiopia - stormakten på Afrikas horn - hadde også

problemer med å få internasjonal støtte. Marokko, som er en regional stormakt i Nord-Afrika, har USA og andre vestlige land i ryggen når de fortsetter sin okkupasjon av Vest-Sahara. Men vi veit at Eritreerne til slutt vant etter 30 års frigjøringskrig, derfor bør ikke alt håp være ute for folket i Vest-Sahara heller.

For kontakter og mer informasjon kan du skrive til:

**Rebell, Rød Ungdoms avis
Gøteborggata 8
0566 Oslo**

Så vil vi viderefremme kontakten

I dag finnes det i hovedsak to måter imperialistlandene kan ta direkte kontroll i et land på. Det ene er gjennom en direkte intervensjon, hvor de går inn med militære styrker. Det andre er gjennom IMF (Det internasjonale pengefondet) og Verdensbanken som har kontroll over økonomien til de fleste landa i 3. verden. Begge metodene fratrer land i 3. verden nasjonal sjølråderett.

USA=VERDENSPOLITI

Gjennom sin "Operasjon Ørkenstorm" i Midt-Østen, stadfesta USA nok en gang sin rolle som verdenspoliti. USA er det landet i verden som har størst utenlandsgjeld i absolutte tall, og har derfor tapt mye av sin posisjon som økonomisk stormakt, dette prøver de å ta igjen på den militære fronten.

Vi så det i Somalia, hvor amerikanske styrker rykka inn under dekke av å skulle redde sivilbefolkninga. Seinere kom det fram at blant annet George Bush hadde store økonomiske interesser i selskap som dreiv oljeboring i Somalia. Nå nylig har USA fått

tillatelse fra FNs sikkerhetsråd til å intervensjonere på Haiti for å kaste militærjuntaen der. USA har aldri bedt om en slik tillatelse for å kaste Marokko ut av Vest-Sahara eller Indonesia ut av Øst-Timor.

Andre land prøver nå å gå i USAs fotspor. Frankrike gjorde det da de intervensjonerte i Rwanda for å sikre franske interesser, og det er ikke utenkelig at vi får en utvikling hvor gamle kolonimakter mener at de har "rett" eller "plikt" til å intervensjonere i sine tidligere kolonier for å opprettholde ro, orden og økonomisk stabilitet.

ØKONOMISKE TVANGSTRØYER

Det er lett å se at en militær okkupasjon fratrer et land den nasjonale sjølråderetten, men det er ikke den eneste måten. Den norske regjeringa vil for eksempel gi bort den norske sjølråderetten til Brussel gjennom et EU-medlemskap. Andre land har mista sin økonomiske sjølråderett uten å melde seg inn i noen Union. De har blitt offer for Verdensbanken og IMF's økonomiske politikk.

Demonstrasjon mot IMF i Berlin

Blad i Postabonnement

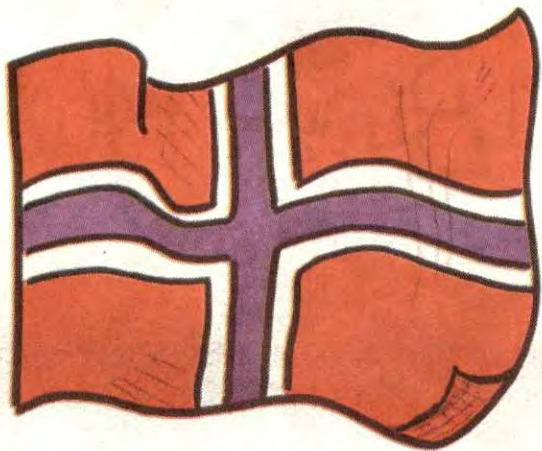
Retur:
Rebell, Rød ungdoms avis
Gøteborggata 8
0566 Oslo

Gi rikfolk en på trynet

Rikfolk i Norge har en god grunn til å ville inn i EU. Det er rikfolk - borgerskapet - i EU som har skapt de fire friheter. Frihet til å flytte penger, legge ned arbeidsplasser, omgå miljøregler, fiske havet svart og senke lønna til arbeidsfolk. Statsminister Brundtland vil gi bort råderetten over norsk olje, fisk og vannkraft til kapitalen. På den måten blir folk i Norge fratatt den nasjonale sjølråderetten, og muligheten til å styre egne ressurser, egne liv og bygge et ekte folkestyre.

- si nei til EU!

RØD★UNGDOM

Gøteborggt. 8, 0566 Oslo-Prinsensgt. 14, 7001 Trondheim-Hans Holmboesgt. 1, 5007 Bergen